No. 2429 Zaterdag 2 Augustus 1930. 47ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— bij vooruitbetaling.

Bureau van dit blad : Pastorie Otrabanda, Tel. 507
Administratie : St. Thomas-college.
DRUKKER. B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50 voor elken regel meer 10 cts.

Het vlootplan van Minister Deckers.

De verhooging van de defensiebegrooting voor 1930 door minister Deckers voorgesteld, ontleent haar belangrijkheid niet aan het bedrag van 770.000 gld., dat wordt aangevraagd, en in zekeren zin zelfs ook niet aan het doel waarvoor deze gelden besteed zullen worden, maar hoofdzakelijk aan de ontwikkeling van de plannen der regeering voor de komende jaren ten opzichte van de vloot, die voor ons rijk hier en in Europa noodig wordt geacht, den defensiegrondslag ter zee, of kortweg het vlootplan.

Van het aangevraagde bedrag moet gld. 250.000 dienen als eerste termijn voor den aanbouw van een kruiser bestemd voor Ned.-Indië loopende 32 mijl, metende ongeveer 5250 ton en bewapend met 6 kanonnen van 15 c.M. Indië betaalt hiervan de helft, zoodat onze bijdrage volgens deze begrooting slechts 125.000 gld. is.

Verder 520.000 gld. eveneens als eerste termijn, voor een flottieljevaartuig voor West-Indië loopende 15 mijl en bewapend met 8 kanonnen van 15 c.M. Dit vaartuig, hoewel uitsluitend bestemd voor Curaçao, zal geheel betaald moeten worden door Nederland.

Zij, die directe nationale ontwapening propageeren, zijn ook tegenstanders van iederen aanbouw van schepen, bestemd voor de marine. Dat is een standpunt waar wij ons — het is wel onnoodig dit te betoogen — niet mee kunnen vereenigen. Als we hier te lande dien weg opgingen zouden we binnen enkele jaren niets hebben dan wat oud roest en weerloos zijn. We zouden dan wat de vloot aangaat precies in dezelde positie komen van Denemarken, waar het materiaal ook verouderd is en waar men nu een geheel nieuwe vloot moet bouwen.

Met de ontwapenaars is het op grond daarvan onmogelijk over dit voorstel tot een vergelijk te komen; daarvoor verschillen de inzichten te zeer. Het is zelfs vrijwel nutteloos daarover van gedachte te wisselen, zoodat we nu ook niet over de door hen gevoerde propaganda zullen spreken.

Wij staan op het standpunt, dat het niet alleen een nationaal maar ook een internationaal belang is, dat onze gebieden buiten Europa met ons, in welken vorm dan ook, vereenigd blijven; dat wil zeggen met een staat, aan welke agressieve politiek vreemd is. Welnu, dit is alleen mogelijk door weerbaarmaking van die gebieden. Nog steeds onderschrijven wij ten volle hetgeen Staatsraad Struycken daarover gezegd heeft in zijn geschrift: „De hoofdtrekken van Nederlands buitenlandsch beleid" en wel: dat als factor in onze vredespolitiek een defensiepolitiek noodzakelijk is, die voorkomt, dat ons land met zijne gebieden buiten Europa zoude kunnen worden beschouwd als openliggend voor ieder, die dit gebied, zij het slechts tijdelijk, zou willen gebruiken ten dienste zijner economische, politieke of strategische belangen.

Wij erkennen gaarne, dat op het terrein der internationale ontwapening juist van kleine staten een stimulans kan uitgaan, maar prijsgeven van de verdediging van ons land en zijn koloniën om zoogenaamd het goede voorbeeld te geven, zoude niet alleen in strategischen, maar ook in staatkundigen zin een der bestaansvoorwaarden voor de historische roeping van ons volk doen verloren gaan. Immers dat zou ons gebied noodwendig maken tot een voorwerp van zorg voor en verzorging door anderen en daardoor op den duur tot een voorwerp van conflict; aan onze traditioneele politiek kwam dan een einde. Zou het zoover komen, dan kon niet meer van Nederlandsche politiek gesproken worden; wij zullen dan de politiek moeten voeren, die anderen ons zullen opreggen tot wij te gronde gaan.

***

Voor West-Indië wordt gevraagd op de begrooting 520.000 gld. als eerste termijn voor een flottielje-vaartuig, een oorlogschip met 3 kanonnen van 15 c.M. De vorige regeering en de verschillende commissies, die destijds daarover geadviseerd hebben, meenden steeds dat aldaar met een politievaartuig zou kunnen worden volstaan. In den laatsten tijd is er voortdurend geroepen om een sterkere bewapening voor Curaçao met militaire en maritieme strijdkrachten en daaraan schijnt door den bouw van dit oorlogsschip te worden voldaan.

Het vraagstuk, dat daardoor aan de orde wordt gesteld bij dit vlootplan en dat ook weder behoort tot het beleid van den minister van Koloniën, die in de regeering in de eerste plaats verantwoordelijk is voor de beveiliging van dit deel van ons Rijk buiten Europa, is van groote beteekenis en een nadere beschouwing zeker waard.

Heeft het bestuur van Curaçao behoefte aan een dergelijke macht ter voorkoming en tot afweer van een aanval als er heeft plaats gehad? De verrassing, de groot bondgenoot bij iedere onderneming, heeft toen een groote rol rol gespeeld en nu is het de vraag of deze slechts voorkomen kan worden door deze meerdere bewapening, of dat daartoe andere middelen dienen te worden toegepast. Op het oogenblik zijn te Curaçao, behalve de mariniers, de „Arend" en de „Van Galen" en volgens het plan zullen er nu komen een flottieljevaartuig, dus een orlogschip met twee torpedobooten (Z-booten) benevens de mariniers. We zullen op het oogenblik niet nagaan of er voor deze macht van ongeveer 300 marineschepelingen steeds een voldoende taak zal zijn gelegen in de beveiliging van dit gewest en of een politievaartuig dit niet even goed zou kunnen doen.

Waar we echter wel de aandacht op willen vestigen, dat is de figuur dat hier geschapen wordt.

Een politievaartuig zou behooren tot de organisatie van West-Indië en daarom, mogelijk de aanbouw uitgezonderd, bekostigd dienen te worden door dit gewest, dat ook zijn eigen politie betaalt. Met de schepen die er nu komen volgens het vlootplan is het heel wat anders. Deze worden, zooals uit de suppletoire begrooting blijkt, geheel betaald door Nederland en ter beschikking gesteld van den Gouverneur. Ook de bedrijfskosten, zooals het onderhoud van schepen en bemanning komen geheel voor Nederland en daardoor te drukken op het hoofdstuk Defensie. We zouden op dit oogenblik niet gaarne nauwkeurig het bedrag trachten vast te stellen, dat dit jaarlijks zal kosten, maar gering is het ongetwijfeld niet en deze kosten zullen vermoedelijk gevonden moeten worden door besparing op andere deelen van de weermacht hier te lande.

Voor een nadere beoordeeling van het vlootplan voor zoover het West-Indië betreft is het dus noodig dat daarover uitvoerige gegevens verstrekt worden, want met den aanbouw alleen zijn we hier zeker niet klaar. Vast moet in ieder geval staan, dat verrassingen als in den „triesten nacht" zijn uitgesloten.

De Maasbode.

***

Omtrent de figuur die volgens De Msbde. staat geschapen te worden, schijnt ook bij de Leden van den Kolonialen Raad een'ge onzekerheid e n vrees te bestaan.

14 Juli ll. is door den Gouverneur bij den Raad ingediend een ontwerp-verordening, betreffende toezicht op de bewegingen van vaartuigen in de havens en baaien en in de territoriale wateren van het gebiedsdeel Curaçao, — een ontwerp-vaartuigenverordening dus.

In gemeld ontwerp worden in de artt. 8, 9, 10 en 11 aan de Koninklijke Marine bevoegdheden toegekend, met het doel het gewenschte toezicht te vergemakkelijken.

Naar aanleiding hiervan meent de Raad, in zijn Voorloopig Verslag het volgende te moeten opmerken:

„De vraag drong zich bij verschillende leden op, wat onder „de Koninklijke Marine" verstaan moet worden: en met name of elk vaartuig, onverschillig zijn aard, dat door de Nederlandsche Regeering ter beveiliging van dit gewest hierheen gedirigeerd wordt, daartoe behoort. In verband daarmede werd de vraag onder de oogen gezien, of de in het onderhavige ontwerp voorgestelde diensten, die van deze vaartuigen gevraagd zullen worden, een politioneel dan wel een beveiligend — in den vorm van verdedigend — karakter dragen. Was dit laatste het geval, dan zou twijfel kunnen rijzen of bij koloniale verordening aan de Koninklijke Marine zulk een opdracht kan worden verstrekt, daar toch de beveiliging en verdediging een Rijkszaak is. Werd de taak als zuiver politioneel gezien, dan werd algemeen de mogelijkheid niet denkbeeldig geacht, dat vroeg of laat, althans gaandeweg een deel der kosten — zoo niet alle — die thans, nu deze schepen voor de beveiliging van dit gebiedsdeel hier aanwezig zijn, geheel ten laste komen van Nederland, op Curaçao afgewenteld zullen worden. Een niet onbelangrijke verzwaring der lasten zou daarvan het gevolg zijn, waaraan de leden niet gaarne zouden wenschen mede te werken.

Dat de vrees hiervoor inderdaad niet als hersenschimmig te beschouwen is, kan, naar enkele leden in het licht stelden, hieruit worden afgeleld, dat allengs ook een deel der uitgaven voor de landmacht alhier ten laste van Curaçao gebracht zijn, terwijl naar een lid meende, in Nederland enkele stemmen opgegaan zijn, om ook wat betreft de zeemacht het streven op hetzelfde gericht te houden. Wat hiervan ook zij, de afdeelingen zouden gaarne omtrent den aard der aan de Koninklijke Marine op te dragen diensten en van de geldelijke gevolgen voor dit gebiedsdeel ingelicht willen worden, alvorens zich omtrent de bepalingen de Koninklijke Marine rakende, uit te spreken."

Uit de Caraibische Zee.

„*Caraib*" bespreekt in „De Maasbode" Avondblad van 27 Juni ll. nogmaals het geval-Urbina, dat ten slotte een zegen voor Curaçao moge blijken te zijn.

Na een kort overzicht te hebben gegeven van Nederland's gebiedsdeelen in de Caraibische Zee, gaat „Caraib" aldus voort:

Dit is ons Hollandsch grondgebied in de Caraibische zee, waarvoor nog korten tijd terug, de Nederlandsche belangstelling erbarmelijk gering was en de onbekendheid daarvan evenredig.

Hollanders geven grif de groeten mee aan reizigers naar Curaçao, voor bekenden in Suriname, niet wetende dat deze laatste beide gebiedsdeelen een week reizen van elkander verwijderd liggen.

De meeste Nederlanders weten wel, dat hun koloniale bezittingen bestaan uit een Oost- en West-Indië, maar verder gaat veler kennis niet. Zelfs officieren van de „Sumatra', welke kruiser eenige jaren geleden Curaçao aandeed, wisten niet uit welke eilanden ons gebiedsdeel bestond.

Voor de meeste Hollanders, die thans in Curaçao een goed bestaan vinden, was vóór hun komst hier Curaçao vrijwel onbekend; en den naam hadden ze nog het meest gehoord als dien van een likeur, welke haast even weinig met onze kolonie heeft uit te staan, als Franziskanerbrau met een Franciscanerklooster.

De Jesuiet Pater van Lith zaliger schreef in zijn werk „De politiek van Nederland ten opzichte van Nederlandsch-Indië", dat voor Nederland Indië eigenlijk een groote kruidenierszaak is; en dit rake woord maakt het zeer begrijpelijk, waarom de belangstelling voor de Oost zooveel grooter is dan voor de West. Omdat men ginds van zijn kruidenierszaak meer dividend kan maken dan hier.

Ook in de Staten-Generaal was jaren lang de belangstelling voor onze West niet veel grooter dan bij het overige deel van het Nederlandsche volk. En over de onbekendheid en onwetendheid, waarmede het geval Urbina behandeld werd, hadden we in Curaçao hartelijk moeten lachen, als het niet zoo treurig geweest was.

Toen eerst zijn in Holland de oogen goed opengegaan; toen begreep men eerst hoe erg de verwaarloozing geweest was, van onze tweede Nederlandsche haven, waar jaarlijks meer schepen binnenkomen, dan in Soerabaja of Amsterdam; waar gevestigd is de grootste petroleumraffinaderij der wereld, en waar gewerkt wordt met een millioenenkapitaal van grootendeels Nederlandsche guldens.

Het geval van Urbina, hoe zeer men er in Nederland ook van geschrokken is, blijkt langzamerhand voor Curaçao een zegen te zijn geweest, doordat er van Nederland uit belangstelling gekomen is voor dit gebiedsdeel.

Jaren lang heeft men van hieruit geklaagd over den meer dan ergen achterstand, welke hier was op alle gebied, maar steeds klopte men aan doovemans deuren.

Het was dan ook niet zoo bijzonder toevallig, dat Kapitein Borren, een der boetedoeners voor de schuld der Nederlandsche regeering, op den avond van den 8en Juni van den overval der Venezolanen verwittigd werd, juist op het oogenblik dat hij weer een brandbrief schreef, om meer militairen.

Haast iedere mail ging een dergelijk schrijven naar Holland.

Nu heeft Nederland moeten leeren met schade en schande. Want schande is het geweest, voor de Nederlandsche vlag, dat een troep avonturiers onder leiding van een revolutionnairen jongeman, een nacht heer en meester waren in Willemstad. En de honderdduizenden, die er thans reeds zijn uitgegeven aan oorlogsschepen en bezetting waren zeker bespaard geworden, wanneer men tijdig een klein gedeelte daarvan besteed had, aan de zoo noodige behoeften van Curaçao.

Want al is het waar, dat niemand ooit een dergelijk avontuur verwacht had, als dat van den 8en Juni, wat had de 90 man politie kunnen doen, wanneer (wat wel eens verwacht werd) een staking of andere onregelmatigheden waren uitgebroken, onder de duizenden arbeiders van allerlei kleur, allooi en nationaliteit, die hier bij de petroleum-industrie hun werk vinden? Bij een dergelijk gebeuren zou Willemstad er heel wat slechter hebben uitgezien, dan bij den overval van Urbina.

Wat men dan ook geschreven en geroepen heeft tegen Fruytier, Borren en militaire politie, de hoofdfout ligt bij de verantwoordelijke regeering in het moederland, en bij de Kamerleden, die het hardst ach en wee geroepen hebben over de „noche triste".

Jammer, dat ze het niet hebben willen erkennen; het boetekleed had hun heel wat beter gestaan, dan de toga, waarin zij als officieele aanklagers zijn opgetreden.

Maar van meer belang is, dat er thans verbetering komt. In de laatste openingsrede van den Kolonialen Raad sprak de Gouverneur van de sympathieke wijze, waarop Nederland begint te helpen, door voorschotten uit 's Rijks schatkist.

Doch materie alleen is dood, wanneer ze niet door een goeden geest bezield wordt. En dat bezielend element moet zijn *een stel goede ambtenaren.* (Curs. A. d. C.)

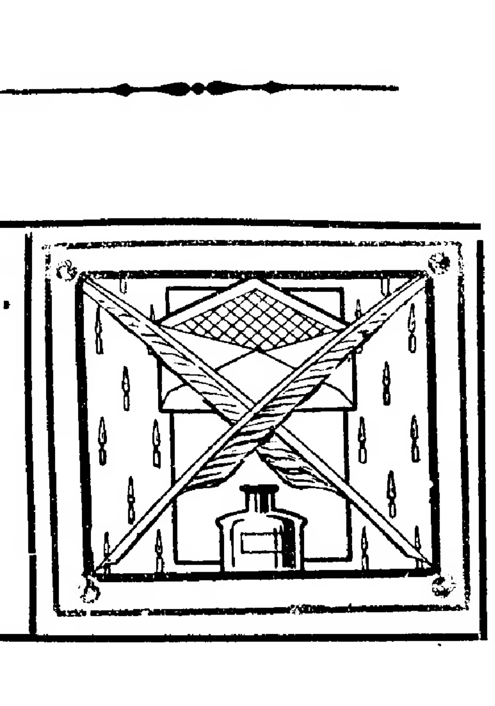
Naar indertijd geschreven werd, is de benoeming van den huidigen bewindsman geen zaak geweest van den Minister van Koloniën alleen, maar een van den geheelen Ministerraad. Een dergelijke selectie hopen we in de toekomst ook van uitgezonden ambtenaren, en een breken met het tot nu toe dikwijls toegepaste systeem van uitzending van menschen, waarmee men het wel eens kan probeeren, van vriendjes van de afdeeling W. I. Zaken, of nog erger van ambtenaren, wier carrière in andere gebiedsdeelen gebroken was.

En dan zal Curaçao binnen eenige jaren onder het beleidvol en krachtig bestuur van den huidigen energieken bewindsman van aanschijn veranderen.

„Veel werk". zoo zeide deze in zijn laatste rede, „moet er gedaan worden. En onze taak is zwaar".

„Maar we zullen eendrachtig onze schouders zetten onder den arbeid. Wij kunnen geen schooner doel hebben, dan ons gebiedsdeel vooruit te brengen."

INGEZONDEN.

Mijnheer de Redacteur van de „Amigoe ni Curaçao.”

'n Klein plaatsje s.v.p. in Uw veelgelezen blad, en bij voorbaat mijn dank.

In Uw nummer 2428 van 26 Juli 1930 las ik onder het kopstuk: *West-Indische Padvindersvereeniging* het volgende:

Horde-bijeenkomst (Welpen) op Dinsdag 5.30 tot 6.30 uur (2 nesten).

En ik vroeg mezelf af: „Hebben we hier met menschen of met dieren te doen?”

Vergis ik me niet, dan heeft de Padvindersvereeniging een pedagogisch doel.

En als zoodanig ben ik er een sterk voorstander van.

Maar is 't nu wel pedagogisch, om jongens van 9 tot 12 jaar *welpen* te noemen, die *nesten* vormen. Me dunkt, geen weldenkend mensch zal dat kunnen beamen.

Op zichzelf genomen is het een beleediging.

Maar erger vind ik nog, dat er 'n zekere minachting, — natuurlijk heelemaal niet bedoeld — in gelegen is voor de menschelijke waardigheid.

Nu weten wij ook wel, dat de mensch een „redelijk dier” genoemd wordt, „animal rationale”; maar dat is de mensch alleen zuiver van natuurlijk standpunt genomen, zonder eenige verheffing die het Christendom hem geeft.

Welpen — jongen van dieren — is m.i. al een van de minste benamingen die aan een mensch, laat staan een Christen kan gegeven worden.

Natuurlijk woorden wekken gedachten op.

En daarom is het zoo onopvoedkundig dergelijke termen te gebruiken.

Tegen 'n mensch komt het ook niet te pas, te spreken van z'n bek in plaats van mond, van zijn klauwen in plaats van handen, van z'n pooten in plaats van beenen.

Welnu, noem hem dan ook niet *welp*.

Want consequent doorgevoerd zou men de leiders van de welpen niet leiders, maar drijvers moeten heeten, gelijk men spreekt van koeiendrijvers, ezeldrijvers enz.

Ofschoon voorstander van de padvinderij, kan ik toch die benaming van welpen en nesten niet goed praten.

Hoogachtend,

Een voorstander van goede opvoeding.

ARUBAANSCHE SPOEDBERICHTEN.

Redactie Amigoe Curaçao.

Uitdieping havenmond, de groote kwestie, iedereen teleurgesteld met uitdieping 21 voet; bevolking wenscht en verzoekt Hooger Bestuur verdere uitdieping tot 28 a 30 voet; 21 voet beteekent niets en veeleer achteruitgang, dus billijkerwijze met oog Aruba's voortuitgang grootere diepte verlangd; goede haven geschikt ook voor grootere schepen, Aruba ten goede; bevolking beschouwt deze kwestie zeer terecht als levenskwestie en hoopt Bestuur Curaçao aan deze billijke eischen tegemoet komt; waarom heeft Aruba geen recht om ook een transito-haven te worden? Wij hebben immer gezegd en herhalen: Aruba's vooruitgang beteekent vooruitgang voor Koloniale Kas wat financien betreft en ook voor Kolonie; daarom als niet aan onze verlangens voldaan wordt, dan kunnen wij zeggen dat Aruba altijd door blijft sukkelen, zoodat iedereen gerust kan opdoeken om ergens anders zijn geluk te gaan beproeven; dus Koloniale Raad, Havenmeester en al diegenen die hiermede in verband staan, gelieven deze urgente en levenskwestie ter harte te nemen en spoedig een gunstigen draai geven, opdat wij verkrijgen wat wij billijkerwijze verlangen. Stop. — Troep Koloniale Reserve Aruba verlaten, na zoowat een jaar voor Politie gespeeld te hebben en gelukkig vervangen door Militaire Politie, dus menschen van wie wij kunnen verwachten dat ze voor hun baantje geknipt zijn; daar zij nog pas aangekomen zijn en dus nieuw en niet bekend met locale toestanden, willen wij ze op eenige feiten opmerkzaam maken:

Hard rijdende chauffeurs; wanordelijkheden op straat; troep dronken menschen die dikwijls 's nachts door de straten scharrelen en ontzettend veel lawaai maken en meestal vuile taal gebruiken; losloopende honden op straat des nachts tot last van de burgerij; opruiming van losloopende ezels en geiten die de straten ontsieren; en zoo kunnen wij doorgaan met opsommen van verscheidene wantoestanden en verzoeken Politie hieraan een einde te maken. Stop.

Indruk aangekomen Politie zeer goed, daarom koestert men hoop dat binnenkort alles weer in den haak zal zijn; en ook Politie verzocht wacht te houden des snachts. Stop. — Met groote blijdschap vernomen dat Aruba binnenkort goed licht zal krijgen en ook stroom gedurende den dag, zeer zeker een goede vooruitgang; doch hiermede niet alles gezegd; vereischt goedkoop licht, goedkoope installatie en goede administratie en vooral iedereen op de hoogte stellen van de onderlinge verplichtingen van de Licht Maatschappij ten opzichte van de bevolking en vice versa; laten wij hopen dat deze kwestie zoo goed mogelijk geregeld worde om niet te geraken in misère Curacao. Stop. Eindelijk is de zooveel besproken „Onvindbare” voor Sabaneta „Vindbaar” geworden; Dr. J. R. ARENDS is overgeplaatst naar Sabaneta, zoodat Playa en Noord met slechts een Dokter gebleven zijn; eenige jaren geleden werd druk geschreven en bewezen de noodzakelijkheid van twee doktoren alhier; nu Aruba veel meer menschen telt dan vroeger, zitten wij hier op Playa met slechts een dokter, daarom dringend verzocht aan Politie Raad deze kwestie met urgentie te bespreken; vooral nu, met zooveel auto's en trucks, met meer gevaren voor ongelukken, kunnen wij niet afhangen van één dokter; want al is deze dokter nog zoo bereidwillig, hij kan niet aan boord van schepen zijn of op Noord en tegelijkertijd in Oranjestad. Stop.

Nieuw hotel geopend op Aruba, magnifiek gebouw, ultra-modern, eigen Delco Plant, keurige kamers, prachtig eetsalon, uitstekende bediening en eten op zijn Europeesch; een groote aanwinst voor Aruba en ongetwijfeld het mooiste hotel van de Kolonie; want Curacao beschikt niet over zoo'n hotel; wenschen den Heer DE CASTRO succes met deze zoo fijne inrichting. Stop. Vorige Zaterdag schietoefeningen gehouden op Bushiribana onder leiding van actieven luitenant Jansens; zeer netjes gegaan; Korps Militaire Politie, Korps Mariniers en Korps Vrijwilligers er aan deel genomen; eerste prijs behaald door Militaire Politie, en personeele prijs eveneens behaald door een lid van Militair Politie-Korps; door veel burgers van Oranjestad bijgewoond en met enthousiasme gevolgd; wij wenschen Luitenant Jansens proficiat met behaald succes, en houden ons voor herhaling gerecommandeerd; gaarne zagen wij een Militaire Marsch door de straten van Politie-Korps, Mariniers en Vrijwilligers; luitenant Jansens verzocht hieraan te voldoen om meer vrijwilligers te lokken en ook om de fut erin te houden; jammer dat luitenant Weyerman niet in deze richting gewerkt heeft. Stop.— Volgende week komen wij terug op Landraad-kwestie; Politie-Raad en Reinigingsdienst. Stop. —

Groetend,

Pionier

Aruba Juli 30 1930

BERICHTEN

MISSIE-NIEUWS.
Mgr. Vuylsteke.

De toestand van Monseigneur VUYLSTEKE gaat zachtjes aan vooruit. Reeds gebruikt Mgr. eenige vaste spijzen; en wanneer de beterschap blijft aanhouden, — hetgeen God geve, — zal de zwakte spoedig overwonnen zijn.

Voorzeker heeft het gebed van de Katholieke bevolking veel er toe bijgedragen. In de bange dagen, die achter den rug liggen, — en waarin we zweefden tusschen hoop en vrees, is 't wel gebleken hoe algemeen Mgr. VUYLSTEKE bemind en geacht was. De belangstelling was buitengewoon groot en heel veel vurige gebeden zijn er opgezonden ten hemel om God te smeeken, Mgr. voor zijn dierbare missie van Curaçao, die zoo ontzaglijk veel aan Z. D. H. te danken heeft, te behouden.

Donderdag II. was Mgr. jarig en zeker is er door het Katholieke volk dien dag vurig gebeden dat de Goede God Mgr. spoedig een algeheel herstel moge schenken en nog vele jaren geven tot heil van de missie van Curaçao. Uit voorzichtigheid heeft de dokter besloten nog enkele dagen te wachten met het wegnemen van het gipsverband.

Processie op Groot Kwartier.

Zondag II. vierde de nieuwe parochie van Groot Kwartier voor de eerste maal haar jaarlijksch aanbiddingsfeest.

's Namiddags had de plechtige processie plaats, waaraan door een buitengewoon groote menigte Katholieken werd deelgenomen. Proficiat!

Veertiguren-gebed in de H. Familie-kerk.

Donderdagavond a.s. wordt in de H. Familie-kerk het veertiguren-gebed plechtig geopend, waarbij tevens het 12½ jarig bestaan der parochie zal gevierd worden.

De plechtigheden zijn als volgt:

Donderdagavond om 7 uur, opening van het veertiguren-gebed met „Veni Creator”, plechtig lof en feestpreek door den W. E. Pater VAN DER LOOY.

Vrijdagmorgen om 7 uur, plechtige H. Mis voor Mgr. VUYLSTEKE, oprichter der parochie.

's Avonds om 7 uur plechtig lof met feestpreek door den W. E. Pater I. VERRIET.

Zaterdagmorgen om 7 uur plechtige H. Mis voor de zielerust van de Z.E. Pastoors DAHLHAUS en SARIS

's Avonds om 7 uur plechtig lof.

Den geheelen dag is er gelegenheid om te biechten; des namiddags speciaal voor de mannen.

Zondagmorgen om 4 uur, H. Mis voor de vrouwen met algemeene H. Communie;

om 5 uur H. Mis voor de mannen met alg. H. Communie;

om 7 uur H. Mis voor de kinderen, met kindercommunie, en

om 9 uur plechtige Hoogmis, om God te bedanken voor de ontvangen weldaden en Gods zegen af te smeeken over de parochie van de H. Familie en het werk der Paters, Fraters en Zusters.

's Avonds om half zeven, plechtig lof met feestpreek door den Z.E. Pastoor H. ZOETMULDER, processie en Te Deum tot sluiting van het veertigurengebed.

Het zijn dagen van genaden en zegeningen voor de parochie van de H. Familie, en de parochianen, die zich zoo één voelen met hun kerk, zullen natuurlijk ruimschoots daarvan komen profiteeren; niet alleen door in overgrooten getale deel te nemen aan de plechtigheden, maar ook door gedurende den dag, al zij het maar een oogenblik, in aanbidding te komen neerknielen voor het H. Sacrament, om zich voor te bereiden voor de plechtige Algemeene H. Communie op Zondag, en Gods zegen in al zijn rijkdom en volheid deelachtig te worden.

„Jan Paul” redivivus.

't Was echt met een diepen weemoed, dat wij verleden jaar 't afscheid van Jan Paul, onzen onder-de-streeper van 25 jaar lang, publiceerden.

Maar we hebben dat afscheid niet aanvaard.

We wisten wel dat Jan Paul, na zich een jaartje in Holland te hebben laten vertroetelen, weer fiks en flink als 10 jaar terug, zou terugkeeren.

Daar zijn van die menschen, die nooit oud worden: Jan Paul is er een van.

Z'n eeuwig jonge bloed zou 'm van zelf de vingers weer doen jeuken; — en dan was 't zaakje gezond.

Weerstand bieden aan een vriendelijk verzoek kan hij niet.

Noem 't fout, of 'n zwak; de lezers van de Amigoe zullen er blij mee zijn. De consequentie van dit zwak hopen we ze de volgende week voor te zetten.

JAN PAUL redivivus, JAN PAUL herleeft!

God geve, dat 't moge zijn voor een nog lange reeks van jaren.

Hartelijk welkom! Ook namens de talrijke, met den dag talrijker wordende lezers van de „Amigoe”.

Ons „tot weerziens” van verleden jaar is, Goddank, bewaarheid.

Vliegtocht van Zijne Excellentie.

Gisteren heeft Zijne Exc. Gouverneur VAN SLOBBE per vliegtuig van de Pan American Airways Inc. een vliegtocht gemaakt over het eiland Curaçao en omstreken. Zijne Exc. werd daarbij vergezeld door de heeren HERMAN SCHOTBORGH, Adm. van Finantiën, Mr. M. VAN DIJK, Procureur-Generaal, GAUW, Havenmeester, Kapitein RAVELLI, van het korps Mariniers, terwijl de heer S. M. L. MADURO, agent van de Panamerican, die ook den tocht mee zou maken, wegens ongesteldheid verhinderd was.

Om twee uur steeg men op, en om half drie daalde het vliegtuig weer neer. Daar men slechts een half uur over het vliegtuig kon beschikken, is de vlucht naar Aruba en Bonaire erbij ingeschoten.

Amerikaansche onderzeeër.

25 Aug. a. s. wordt hier verwacht de Amerikaansche onderzeeër V 5, een van de grootste van de Amerikaansche Marine. Hij komt van Trinidad en zal hier twee dagen te gast zijn. Deze onderzeeër dient tot bescherming van de groote slagschepen en is een van nieuwste, welks bewapening nog een geheim is.

Stoomverbinding Curacao-Bonaire en Curacao-Bovenwinden.

Eindelijk is 't er door. Waar zooveel over geschreven en zoo herhaaldelijk om gevraagd en zoo vurig naar verlangd is, zal een feit werden, de stoomverbinding Curaçao-Bonaire, en Curaçao-Bovenwindsche eilanden. Deze week is er een contract gesloten tusschen de Directie van de K. N. S. M. en het gouvernement van Curaçao, voor een maandelijksche verbinding met Bonaire en de Bovenwinden. Te beginnen in de maand November zal eens per maand een boot van de K. N. S. M. -- voorloopig de „Atlas” en „Midas” — een reis maken naar Bonaire en naar St. Martin.

We mogen het Bestuur wel speciaal bedanken voor dezen maatregel en de bewoners van Bonaire en de Bovenwindsche eilanden ermee gelukwenschen. Want wij twijfelen er niet aan, of deze maatregel zal aan de economische ontwikkeling dezer eilanden zeer ten goede komen. Dat is een eerste stap tot verbetering en opheffing van de economische depressie, die er heerscht; mogen de andere stappen nu ook volgen.

Welkom.

Per SS. Barneveld arriveerde Woensdag II. uit Nederland de heer J. M. ELLIS en Familie.

Hartelijk welkom!

Inauguratie „San Cristobal.

Vrijdagavond verleden week had in de zaal van den C. R. K. Volksbond de plechtige inauguratie plaats van den Katholieken chauffeursbond „San Cristobal”

De Chauffeursbond „San Cristobal” is een onderafdeeling van den C. R. K. Volksbond, met eigen bestuur.

De zaal was geheel gevuld met chauffeurs en genoodigden, en het muziekkorps „Excelsior” luisterde de vergadering op.

Na een woord van inleiding door den ondervoorzitter E. F. JANSEN werd het bestuur geinstalleerd, dat daarna zijn plaats innam aan de bestuurstafel.

De heer A. VERZEIZEN, Voorzitter van den Bond, nam daarna het woord om in 't kort de geschiedenis te vertellen van het ontstaan van „San Cristobal”, en de leden aan te sporen steeds trouw te blijven aan hun woord, — in het belang van hen zelf, van het verkeer en het publiek.

Nog werd het woord gevoerd door den W. E. Pater VERRIET, Geest. Adviseur van den Bond, en de heeren J. JANTJI en M. MARCHENA.

Er heerschte een zeer opgewekte stemming en uiterst voldaan keerden de leden huiswaarts. Wat bijzonder bij de leden van „San Cristobal” opvalt is de eensgezindheid en harmonie die onder ze heerscht, en die zeker een waarborg biedt voor den bloei van deze jeugdige vereeniging.

Dat zij moge groeien en bloeien onder de bescherming van den H. Christophorus!

Reeds zijn een 80 tal chauffeurs als lid toegetreden.

Kerkconcert.

Maandag avond a. s. zal er in de Protestantsche Kerk een vocaal en instrumentaal concert gegeven worden door het mannenkoor „Onze Kring”, onder leiding van den heer M. Doesburg.

Veel succes!

St. Elizabeths-hospitaal.

Uit Nederland is bericht ontvangen dat op 't eind van deze maand drie zusters voor het St. Elizabeths-hospitaal naar Curaçao zullen komen, n. l. twee gediplomeerde verpleegsters en een gediplomeerde kok.

Behandeling der zaak-Borren voor het Hoog Militair Gerechtshof.

Naar wij vernemen, zal de kapitein A. F. Borren, destijds Commandant van de troepen in Curaçao, bij de behandeling zijner zaak voor het Hoog Militair Gerechtshof worden bijgestaan door Mr. J. Rolandus Hagedoorn, advocaat en procureur te 's Gravenhage.

Onze Vloot.

Het Bestuur van de Koninklijke Nederlandsche Vereeniging „Onze Vloot”, afd. Curaçao, noodigt zijn leden beleefd uit tot een bezoek aan H. M. „Van Galen” op Zondagmorgen a.s. De vriendelijke uitnoodiging is uitgegaan van den Commandant van H.M. „Van Galen”. Om 9.45 precies zal er een boot vertrekken van de Handelskade (hoek De Ruyterkade) en voor de leden die in Emmastad wonen zal om 9.50 precies een boot vertrekken van Dam Negropont.

Eventueel zal er een tochtje door het Schottegat eraan verbonden worden.

Ongeluk.

Maandag vloog in de buurt van Saligne een truck met menschen beladen over den kop. Wonder boven wonder kwamen allen er met den schrik af. Naar men zegt was de chauffeur een jongeman van nauwelijks 17 jaar, zonder kennis van auto en zonder rijbewijs. De truck reed met zulk een vaart, dat hij bij 't remmen omsloeg. Men ziet hoever het gemis aan verantwoordelijkheidsgevoel gaan kan.

Brutale aanval.

Zaterdagavond omstreeks 10 uur werd een poolsch werkman op Emmastad, M. J. 42 j. oud, in zijn winkel aangevallen. Men bond hem in een zak, rantselde hem af, en ontnam hem f 70 die hij bij zich had, zijn paspoort en andere papieren. De politie onderzoekt de zaak, en heeft reeds de hand gelegd op een individu, dat verdacht wordt aan dien brutalen aanval te hebben deelgenomen.

Officieële berichten.

van deze week.

De 1ste Luitenant der Infanterie H. T. Blokland, is eervol ontheven als adjudant van den Gouverneur, onder dankbetuiging voor de door hem in die functie bewezen diensten.

De Luitenant ter Zee 2de klasse P, Wentholt, is benoemd tot adjudant van den Gouverneur.

De Heer Jacques Stede is benoemd tot gevangenisopzichter bij het gevangeniswezen op Curaçao.

De Heer H. van Heeswijk, onderwijzer 1ste klasse bij het openbaar onderwijs in Curaçao is tijdelijk eervol ontheven van zijne werkzaamstelling aan de Hendrikschool, en werkzaamgesteld aan de Emmaschool.

Mej. S. A. M. Neuman, onderwijzeres 2de klasse bij het openbaar onderwijs in Curaçao, is eervol ontheven van hare werkzaamstelling aan de Wilhelminaschool en werkzaamgesteld aan de Hendrikschool.

Mevr. J. E. S. Haayen geb. Krafft, tijd. onderwijzeres 3de klasse bij het openbaar onderwijs in Curaçao, is eervol ontheven van hare werkzaamstelling aan de voorbereidende klassen, verbonden aan de Wilhelminaschool en werkzaam gesteld aan deze school.

Mevr. E. Wix geb. Meyer, tijd. onderwijzeres 4de klasse bij het openbaar onderwijs in Curaçao, is eervol ontheven van hare werkzaamstelling aan de voorbereidende klassen, verbonden aan de Wilhelminaschool en werkzaam gesteld aan de Emmaschool.

Aan den heer H. L. Chateau, gouvernements-geneeskundige op St. Eustatius, is een jaar verlof verleend, met vergunning dezen verloftijd in Nederland door te brengen.

De heer J. A. Philipszoon, geneeskundige in Suriname, is benoemd tot tijd. gouvernements-geneeskundige in Curaçao en werkzaam gesteld op St. Eustatius.

van de vorige week.

Aan den heer Gustav Adolf Huith Kommies der belastingen op St. Martin N.G., is op zijn verzoek eervol ontslag uit 's Lands dienst verleend. De heer Huith voornoemd is belast met het doen van weerkundige waarnemingen op St. Martin N.G.

Aan Mej. C.H.W. van Eps, onderwijzeres 4de klasse bij het openbaar onderwijs in Curaçao werkzaam gesteld aan de openbare lagere school Emmaschool te Willemstad is op grond van langdurigen onafgebroken dienst van meer dan zes jaren een binnenlandsch verlof van twee maanden verleend.

De heer W. Antheunissen is benoemd tot lid van de Commissie van beheer der Openbare Leeszaal en Gouvernements-Boekerij op Curaçao.

De heer W.F.M. Lampe, is werkzaam gesteld ter Administratie van Financiën alhier. De heeren J.F. Willemse en C. van der Linde, zijn benoemd tot tijd. loodsen alhier.

Mej. Wiesje Camvalius, vroedvrouw verpleegster is benoemd tot gouvernements-vroedvrouw en werkzaam gesteld in het tweede district alhier.

De heer G.A. de Grijze, is benoemd tot tijd. hulpkommies der belastingen in Curaçao en werkzaam gesteld op Bonaire.

De heer Jan van Delden opziener der burgerpolitie op St. Martin N. G. is tijd aangesteld als deurwaarder der belastingen op dat eiland.

A. C. A. VAN VUUREN
Waardeering van Liberale zijde.

Dat de heer Van Vuuren ook door tegenstanders hooggeacht wordt, blijkt zeker wel uit hetgeen het liberale „Vaderland” schreef.

Wij lezen dan in het Haagsche blad:

„Heden herdenkt het Kamerlid de heer Van Vuuren, den dag, waarop hij 25 jaar geleden tot lid voor de Tweede Kamer werd verkozen in het district Zevenbergen.

Het was daar toen een felle strijd, zij het dan ook niet van principieelen aard: het ging toen tusschen hem en zijn mede-Katholiek de heer W. H. Boogaardt, en de heer Van Vuuren won het slechts met neuslengte, dat wil zeggen bij herstemming met 33 stemmen, terwijl hij bij de eerste stemming meer dan 700 stemmen bij zijn tegencandidaat achterbleef. Zij zouden elkaar echter spoedig in de Kamer ontmoeten. Reeds in October van dat jaar werd de heer Boogaardt te Breda verkozen, waar eene vacature was, doordat het zittend lid, baron Michiels van Verduynen, tot secretaris van het Hof van Arbitrage benoemd werd.

Van Vuuren heeft spoedig eene plaats van beteekenis in de Kamer ingenomen, waar hij spoedig financieele specialiteit werd, en daarnaast had ook Curaçao zijn groote belangstelling, waarmee natuurlijk niet gezegd is, dat hij zich niet voor andere onderwerpen zou interesseeren.

Hij is 'n man van zeer strenge katholieke beginselen, en stak dat nooit onder stoelen of banken; men zal zich zijn strijd tegen Minister Heemskerk, toen die met zijn voorstel kwam om de openbare leeszalen te subsidieeren, nog wel herinneren. Maar hij streed als Kamerlid en ook als wethouder van Den Haag steeds op zulk eene wijze voor zijn beginsel, dat hij zich aller achting verwierf. En het is om van deze achting te getuigen, dat wij deze regelen hier neerschrijven. Mannen als hij, al staan ze dan ook lijnrecht tegenover ons, verhoogen het aanzien

der Kamer, en wij spreken den wensch uit, dat hij zijn mandaat, dat sinds 1905 steeds vernieuwd is, nog lang moge vervullen.

Wij hebben ons altijd verwonderd, dat hem nooit een ministerportefeuille is aangeboden, enfin, die verwondering is altijd aangenamer dan de andere, die zijn oorsprong vindt in het wél aanbieden daarvan.'

Den jubilaris heil !"

Belangrijk bericht voor die in Venezuela in dienst gaan.

Ter kennis van belanghebbenden wordt gebracht, dat door de sanitaire autoriteiten in Venezuela bepaald is, dat alle personen die in familiehuizen diensten gaan verrichten, vooraf door eene gezondheidscommissie zullen moeten worden onderzocht en bij goedkeuring voorzien zullen worden van een gezondheidscertificaat.

De betreffende bepalingen luiden als volgt:

1o. alle personen, die in een familiehuis diensten wenschen te verrichten of daar reeds zijn aangesteld als dienstbode, portier, tafelbediende, kok, huishoudster, kindermeisje, min, waschvrouw of in andere niet omschreven betaalde of onbetaalde diensten, moeten zich voorzien van een certificaat ten bewijze, dat zij niet lijden aan eene besmettelijke of weerzinwekkende ziekte. Dit certificaat moet iedere 6 maanden hernieuwd worden en zal gratis worden verstrekt door den openbaren gezondheidsdienst. Zonder het voorgaand certificaat zal niemand in bovenbedoelde betrekkingen gecontracteerd of aangenomen kunnen worden door het hoofd van het gezin;

2o. 90 dagen na afkondiging van het betrekkelijk besluit zullen de ambtenaren van den gezondheidsdienst in alle huizen nagaan of de bovengenoemde personen voorzien zijn van het voorgeschreven certificaat;

3e. de overtredingen zullen gestraft worden enz.

M. C. FAUËL ✠

Op 67-jarigen leeftijd is 30 Juni te 's Gravenhage overleden de gepensionneerde kapitein der genie in Indië M. C. Fauël.

Wegens ziekte kwam de heer Fauël destijds als kapitein uit Indië terug, waarna hij te Luik ging studeeren. Na daar zijn diploma in de electrotechniek te hebben behaald, werd hij door het departement van koloniën uitgezonden als directeur van openbare werken op Curaçao, als hoedanig hij ongeveer vijf jaren werkzaam was. Na zijn terugkeer in Holland was hij korten tijd directeur van de Ver. IJsfabrieken te IJmuiden, om vervolgens werkzaam gesteld te worden bij den electriciteitsverkoop in Limburg. Ten slotte was de heer Fauël directeur van de Electro-technische school te Amsterdam, uit welke functie hij op zijn verzoek eervol werd ontslagen en gepensionneerd.

De overledene was officier in de orde van Oranje-Nassau.

MUZIEKKORPS „SCHERPENHEUVEL."

Uitvoering op het Gouvernementsplein op 2 Augustus a.s. bij gelegenheid van den Verjaardag van H. M. KONINGIN EMMA. Aanvang 8 uur p.m.

1. Wien Neerlandsch Bloed.
2. Lustig Voorwaarts. L. E. Rutgers.
3. Neptune. Ouverture. A. Govaert.
4. Eola. Valse roumaine. Jos Kessels.
5. Fantaisie sur l'Opéra „Zampa" F. Herold.

6. Le Roi d'un jour. Ouverture. A. Rinchardt.
7. Potpourri populaire. No. 4. G. Renaud.
8. Linons et Dentelles. Grande Valse. Fr. Popy.
9. La Croisade. March. Baudonck.
10. Wilhelmus.

MUZIEKUITVOERING ST. CECILIA.

Programma der uitvoering op **3 Augustus** *a. s. des avonds om 7½ uur in de Kiosk op het Brionplein.*

1. The Picadore, Marsch. J. P. Sousa.
2. L'Italienne à Alger, ouverture. Rossini.
3. El Turia, valse. D. Granado.
4. Potpourri Populaire No. 10, Renaud.
5. Otro Tango, Tango. J. Boskaljon.
6. From Schubert's Sketch Book, fantaisie. Urbach.
7. La Gilda, Danza, J. M. Campos.
8. Divina Cadencia, valse. J. Boskaljon.
9. Der treue Husar, Marsch. H. Frantzen.

STROOMVERBRUIKERS.

In overeenstemming met zijne Excellentie den Gouverneur zullen ingaande 1 Juli 1930 vooreerst tijdelijk de navolgende wijzigingen in de op 24 Juni 1929 door Z.Exc. den Gouverneur van Curaçao goedgekeurde tarieven voor licht en huishoudelijke doeleinden worden ingevoerd:

Art. 3 der A. tarieven voor licht en huishoudelijke doeleinden.

Het tarief bedraagt bij een ingesteld hoogste vermogen gedurende het geheele etmaal van:

25 V.A. F. 2.50 per maand
50 V.A. „ 3.50 „ „
100 V.A. „ 7.00 „ „
150 V.A. „ 10.50 „ „

verder ongewijzigd.

Art. 5 a. der A. tarieven voor licht en huishoudelijke doeleinden.

Van verbruikers, die gedurende het geheele etmaal wenschen te beschikken over een grooter vermogen dan 600 V.A, worden zoowel de licht- als de kookinstallatie aangesloten over een gemeenschappelijken dubbeltarief K.W.U. meter.

Het door een dubbeltarief K.W.U. meter geregistreerde energieverbruik wordt berekend volgens het onder C. van dit artikel aangegeven tarief, met dien verstande, dat onafhankelijk van de hoeveelheid verbruikte energie, maandelijks voor het energieverbruik tenminste een bedrag van Fl. 40.[00] verschuldigd is, voor welk bedrag de verbruiker NAAR ZIJNE KEUZE DE VRIJE BESCHIKKING HEEFT, óF OVER 100 K.W.U. IN HOOGTARIEF EN 100 K.W.U. IN LAAGTARIEF óF OVER 50 K.W.U. IN HOOGTARIEF EN 200 K.W.U. IN LAAGTARIEF. De in eenige maand van deze hoeveelheden niet verbruikte energie wordt niet vergoed en ook niet in de volgende maand te zijner beschikking gesteld.

N. V. NEDERL. IND. GAS MIJ.
ELECTRICITEITBEDRIJF CURAÇAO.

De Koningin in beeld.

Bij Koning's Uitgeverij te Baarn verschijnt binnenkort, in verband met den vijftigsten verjaardag van H. M. de Koningin, een Wilhelmina-Album getiteld: Vijftig Jaren (1880—1930).

Het boekje zal geheel gevuld worden met foto's uit het leven der Koningin, een collectie, samengebracht niet alleen uit den voorraad van fotobureaux en musea, maar ook uit particuliere verzamelingen en bizondere archieven waar zeldzame opnamen van de Koningin konden worden verwacht.

Het geheel is dus een werkje dat, mee door prachtige uitvoering en daarbij lagen prijs, op groote belangstelling mag rekenen; dat in ieder Oranje-lievend gezin een plaats zal krijgen.

Om onze lezers een denkbeeld te geven van den inhoud laten we hier enkele van de foto-onderschriften volgen:

1. De Koninklijke baby. 3. Vader en kind. 6. Rouw. 8. H. M. in Friesche kleederdracht. 10. De jongste en oudste Koningin van Europa. 13. Inhuldiging in de Nieuwe Kerk te Amsterdam. 14. Verloofd. 17. Het Koninklijk Echtpaar. 18. Het Vorstelijk Gezin. 20. Bezoek der Koningin aan Frankrijk. 21. Het oorlogsjaar: H. M. vertoont zich aan het publiek, en wordt hartelijk toegejuicht. 22. Het oorlogsjaar: Voorlezing van de Troonrede in de vergadering der Staten Generaal. 24. In de loopgraven. 25. In woelige dagen (November 1918) H. M. vertoont zich op het Malieveld te Den Haag. 27. Achter het vierspan. 30. Gevaarlijk wegens gladheid. 31. Een leuke kiek: de vlucht. 33. Op de ijsbaan. 35. Weer boven water: twee keer met de duikboot in de diepte geweest. 37. Aan boord: de netedop. 38. Aan boord: het zeekasteel. 40' Bij zuidwesters en oliekielen. 42. Bij het Juliana-dok. 43. De gouden koets: na de opening der Staten Generaal. 45. Jaarlijksch bezoek aan Amsterdam: de aankomst, 48. Rijtoer door de stad: „De Joodsche Invalide." 49. Koning Albert van België in Nederland. 50. H. M. en Prinses voor den Holland-Indië zender. 54. Gedeelde smart H. M. bezoekt het overstroomde gebied (Watersnood 1926). 55. Watersnood: een Roomsch-Katholiek geestelijke vertelt. 58. H. M. in de achterbuurt van Vlissingen. 60. Eerste-steenlegging van de Juliana-kerk te Den Haag. 61. De Koninklijke Familie. 62. H. M. in Koninklijk gewaad. 63. Koninklijk verleden, heden en toekomst

Koninklijke Nederl. Stoomboot Maatsch. VAN CURAÇAO

NAAR	Pto. Colombia, Cartagena, Cristobal en Pto. Limon:	
	SS „Van Rensselaer"	7 Augustus
	SS. „Simon Bolivar"	27 Augustus
NAAR	Pto. Cabello, La Guaira, Trinidad, Barbados, Plymouth, Havre, Amsterdam en Hamburg:	
	SS. „Venezuela"	7 Augustus
	SS. „Van Rensselaer"	21 Augustus
Naar	Port-au-Prince en New-York:	
	SS. „Oranje Nassau"	11 Augustus
	SS. Nickerie"	1 September
NAAR	Pto. Cabello, La Guaira, Cumaná, Guanta, Pampatar, Carúpano, Trinidad, Demerara, Paramaribo, Madeira, Havre, en Amsterdam:	
	SS. „Prins Frederik Hendrik"	17 Augustus
	SS. „Oranje Nassau"	7 September
Naar	Cristobal en Pacific Coast:	
	SS. „Haarlem"	15 Augustus
	SS. „Boskoop"	29 Augustus
Direct	naar Rotterdam:	
	SS. „Helder"	4 Augustus
	SS. „Baarn"	7 Augustus
NAAR	ARUBA EN MARACAIBO:	
	SS. „Flora"	17 Augustus
	SS. „Bacchus"	7 September
Direct	naar La Guaira:	
	SS. „EL LIBERTADOR"	13 Augustus
	SS. „EL LIBERTADOR"	27 Augustus

VAARPLAN SS. „EL LIBERTADOR"

De afvaarten van Curaçao naar Maracaibo en Aruba op 3 Augustus zijn vervallen.

Vertrek van Maracaibo	Woensdag	6 Augustus	8 u a.m.
Aankomst te Aruba	Woensdag	6 Augustus	10 u p.m.
Vertrek van Aruba:	„	6 Augustus	11 u p.m.
Aankomst te Curaçao:	Donderdag	7 Augustus	6 u a.m.
Vertrek van Curaçao	„	7 Augustus	4 u p.m.
Aankomst te Maracaibo	Vrijdag	8 Aug.	10 u a.m.
Vertrek van Maracaibo	Zaterdag	9 Augustus	10 u a.m.
Aankomst te Curaçao	Zondag	10 Augustus	6 u a.m.
Vertrek van Curaçao	„	10 Augustus	2 u p.m.
Aankomst te Aruba	„	10 Augustus	8 u p.m.
Vertrek van Aruba:	„	10 Augustus	9 u p.m.
Aankomst te Maracaibo	Maandag	11 Augustus	10 u a.m.
Vertrek van Maracaibo	Dinsdag	12 Augustus	2 u p.m.
Aankomst te Aruba	Woensdag	13 Augustus	5.30 u a.m.
Vertrek van Aruba	„	13 Augustus	6.30 u a.m.
Aankomst te Curaçao	„	13 Augustus	2 u p.m.
Vertrek van Curaçao	„	13 Augustus	5 u p.m.
Aankomst te La Guaira	Donderdag	14 Augustus	7 u a.m.
Vertrek van La Guayra	„	14 Augustus	10 u a.m.

N. B. Op de vertrekdagen van de Colonlijn-schepen zullen geen bezoekers meer op de Westwerf en de Colonlijn-schepen toegelaten worden, tenzij in het bezit van een toegangskaart, welke op het kantoor in de stad aangevraagd moet worden.

„Ingenieursbelangen" No. 9, 1 Juli 1930.

Korte inhoud.

In het eerste artikel doet de heer K. H. Tusenius, voorzitter van de Ned. Vereeniging van Ingenieurs verslag van de feesten der F. A. B. I. (Fédération des Associations Belges d'Ingénieurs), de „Journées de l'Ingénieur, gegeven door genoemde Federatie, welke de zeven in België bestaande Ingenieurs-vereenigingen omvat. Deze feesten vonden plaats ter gelegenheid van de viering 100-jarige onafhankelijkheid van België; de schrijver was met den secretaris de N. V. v. I., den heer W. Huizinga, als vertegenwoordiger tot bijwoning afgevaardigd naar aanleiding van de daartoe ontvangen uitnoodiging. Het meest kenmerkende was wel de geest van kameraadschap, die allen bezielde. Het artikel is een warm pleidooi voor de vorming van een goeden geest van waardeering ook hier te lande.

De rede van Mr. B. C. J. Loder over internationaal recht is in extenso opgenomen. Nederland, bekeken door een Duitschen bril, een opstel over bevolkingsvermeerdering en volkswelvaart en een uitvoerige beschouwing over het Amerikaansche superprotectionisme vormen de economische rubriek.

Na een paar opstellen over onderwerpen van organisatorischen aard volgt een samenvattend artikel over de 7-Mijls tentoonstelling te Enschedé, waarna de rubrieken Indië, Opleiding (met een artikel over handenarbeid in het onderwijs), Nieuwe Boeken en Allerlei (met een paar technische bijzonderheden) dit No. besluiten.

Posterij.

De Postdirecteur maakt bekend dat met ingang van den 1sten **Augustus** a. s. buiten gebruik gesteld worden de frankeerzegels in de waarden van **6** cent (overdruk) **7½** cent en **35** cent, waardoor deze zegels niet meer voor frankeering geldig zijn, doch zullen zij tot en met ultimo September dj ten postkantore kunnen worden ingewisseld tegen andere zegels of tegen geld.

Op eerstgemelde datum zullen in gebruik gesteld worden de nieuwe frankeerzegels in de waarden van **6** cent, **21** cent en **27½** cent.

BOEKAANKONDIGING.

Een boek over „De Russische Geloofsvervolgingen.

Binnen eenige weken gaat ter perse bij *Korteweg & Stemerding N. V.* te Rotterdam, een Nederlandsche vertaling van het zoo juist te Berlijn verschenen: *„Das Notbuch der Russischen Christenheit".*

De eerste druk van het Duitsche werk was zóó spoedig uitverkocht, dat een 2e druk aldaar thans ter perse is. Dit uitvoerige documentenboek is samengesteld door daartoe bevoegden o. a. Prof. Dr. GLUBOKOWSKY te Sofia, Prof. Dr. ILJIN te Berlijn (vroeger Moskou), Prof. Dr. VON ARSENIEW te Warschau, e. a.

Dit boek over

„DEN NOOD DER RUSSISCHE CHRISTENHEID"

schildert de ongehoorde kwelling, mishandeling en vervolging van alles wat christelijk is, den vernietigingsveldtocht tegen elken godsdienst, die op het oogenblik in Rusland wordt gevoerd. De onzinnige vernielingswoede van de tegenwoordige machthebbers, die zich richt tegen alles wat eerbiedwaardig en heilig is, heeft in het Westen zelfs hen aan het wankelen gebracht, die nog steeds geloofden aan een „interessant experiment", dat ten doel had, een nieuwe, betere levensorde door de bolsjewisten te scheppen.

Het boek wil echter niet slechts op de vlammende teekenen in het Oosten wijzen, het neemt zijn taak dieper op: het behandelt de vraag, hoe dit alles in het midden van een Christelijk volk toch mogelijk is. Het tracht de wortels bloot te leggen, waaruit de boom van het anti-christendom zoo welig is opgeschoten. — Een aantal van de beste kenners van Rusland, van zijn ontzaglijke bevolking zijn, natuur, zijn zieleleven, zijn zeden en zijn geloof hebben samengewerkt, om een getrouw beeld te geven van wat in Rusland geschiedt. Met niet te ontkennen kracht stellen zij den steeds nog neutralen Westerling voor oogen, dat het in dezen strijd op leven en dood eigenlijk om hem gaat.

Zij hebben een groote hoeveelheid authentiek materiaal in dit boek verwerkt. De namen der schrijvers zijn borg voor een ernstige uiteenzetting van den laatste vragen die het bolsjewisme aan de Christenheid stelt. Uit de werkelijkheid van het leven en de ervaring groeide hier een document van zelfbezinning ten aanzien van het bolsjewisme.

De vertaling verschijnt onder den titel: *„Het Noodgeschrei der Russische Christenen"* en bevat tal van ilustraties naar Russische documenten.

***

Bij de N. V. J. M. Bredée's U. M. te Rotterdam is ter perse, om in den loop dezer maand te verschijnen:

DE HEL IN RUSLAND
DOOR
F. A. MACKENZIE.

Het authentieke verhaal van de Godsdienstvervolgingen in Sovjet-Rusland.

Voorzien van vele belangwekkende illustratiën.

De schrijver is iemand, die als journalist vele jaren in Rusland doorbracht en met de huidige vooraanstaande personen intieme omgang had. Zijn boek berust niet op informaties van anderen, maar geeft weer wat hij zag en beleefde.

De Geweigerde Voltaire-Herdenking.

De Minister van Waterstaat heeft op de schriftelijke vragen van den heer D. Wijnkoop over de weigering aan den Vrijdenkers-Radio-Omroep van een uitzending ter herdenking van Voltaire's overlijden o. a. geantwoord, dat hij deze uitzending „niet van zoodanig gewicht achtte, om de uitzendende omroepvereenigingen, die niet bereid bleken voor Voltaire zendtijd af te staan, met een desbetreffende regeerings-ukase lastig te vallen."

Inderdaad kan Nederland de herdenking van Voltaire's overlijden evenmin interesseeren als die van Lenin's dood. Beiden hebben de menschheid met nieuwe erfzonden belast en zij verdienen eerder medelijden en vergetelheid dan de dwaze verafgoding, waarin bolsjewistisch Rusland in het Leninmausoleum zichzelf bedwelmt met den opium van het Soviet-fanatisme.

Indien het den heer D. Wijnkoop of een van zijn geestverwanten ware toegestaan, op 30 Mej. j.l. den sterfdag van Lenin voor de microfoon te gedenken, dan ware in elk geval de overdadige vereering van onpas geweest, die zij nu in de Vrijdenkersvereeniging zoo uitbundig hebben gevierd. Hadden zij zich alleen aan de historie geïnspireerd over den werkelijken dood van Voltaire, dan hadden zij aan de luisteraars moeten overbrengen:

„Vandaag is het de herdenking van een sterfdag; den sterfdag van den cynischen spotter Voltaire, die met Rousseau en de Encyclopedisten de Fransche revolutie heeft ingeleid. Hij was een man van groote geestesgaven, wier fragmentarische schoonheid nu nog nalicht in zijn tooneelspelen, gedichten, historische verhandelingen, wijsgeerige essays en niet ongeestige geschriften van allerlei aard. Maar hij heeft zijn gaven misbruikt. Misschien kan veel van zijn wezen worden verklaard uit een erfelijke belasting, die hij bij zijn geboorte meekreeg, zijn opvoeding door een schunnig sujet, die hem als knaap bediende, en door de moeilijke omstandigheden, die zijn zuivere ontwikkeling tegenwerkten. Het christelijk gevoel kon medelijden met hem hebben, zooals het medelijden heeft met Lenin en alle groote misdadigers der menschheid, die de volken op verkeerde wegen hebben geleid. Maar het nageslacht, dat hij ongelukkig hielp maken, zou tegen het ingeboren streven van bewondering en dankbaarheid jegens werkelijk groote menschen handelen, indien het Voltaire op zijn sterfbed als een lichtend ideaal der menschheid ging vieren. Veeleer geeft die sterfdag aanleiding tot ernstige vermaning volgens het woord van de H. Schrift: „In omnibus respice finem," in alle dingen let op het einde.

Voltaire's einde was zijn oordeel. Nog vóór hij door den dood inging tot Gods rechterstoel, hield hij over zichzelf gericht. Toen Parijs-Sodoma hem in de Comédie-Française gekroond, aanbeden, vergood had, en Marmontel den vier-en-tachtig-jarige bij zijn terugkeer tehuis vroeg: „Zijt gij nu verzadigd van roem?" schrompelde hij ineen en jammerde: „Mijn vriend, gij spreekt van roem, en ik lig op de pijnbank, ik bezwijk in ondragelijke folteringen" en hij klaagde, dat hij zijn roem niet langer genieten kon. Een van Voltaire's beste biografen, pater W. Kreiten S. J., vertelt in een gedocumenteerd levensbericht 1) over de laatste dagen van den cynicus, dat deze, toen bloedspuwingen hem overvielen, den abbé Gaultier deed ontbieden om hem onderteekende, maar niet in de oprechtheid zijns harten gemeende afzweringen van zijn slecht geleefd leven en zijn goddelooze werken te overhandigen. Zijn vrienden, die zich hierover ergerden, stelde Voltaire gerust met de woorden: „Jullie kennen immers de gebruiken des lands. Men moet huilen met de de wolven in het bosch, en als ik mij aan de oevers van den Ganges bevond, zou ik sterven met een koestaart in de hand". Om een christelijke begrafenis deelachtig te worden, wilde hij God ten einde toe bedriegen, niet inziend hoe schrikkelijk hij zichzelf bedroog!

Vroeger had hij zich reeds uitgelaten, „dat hij niet den dood, maar de voorbereiding tot den dood ontzettend vond". Hij bedoelde hiermee „het barbaarsch gebruik der toediening van het H. Oliesel". En hij voegde er bij: „Men zegt soms van een mensch, dat hij sterft als een hond, doch een hond kan zich wezenlijk gelukkig rekenen,daar hij tenminste kan sterven zonder al die hocuspocus, waarmee de menschen in hun laatste oogenblikken worden vervolgd".

De man, die deze woorden schreef, stierf inderdaad als een hond.

Toen hij door de hand van den dood werd aangevat, riep Voltaire tevergeefs om een priester: als een wacht belegerden de broeders vrijmetselaars het slaapvertrek, waarin de zieke jammerde: „Ik ben van God en van de menschen verlaten", en zijn geneesheer smeekte: „Red mij toch! Red mij toch!" Eerst toen de stervende buiten bewustzijn lag, werd de Abbé Gaultier tot hem toegelaten. Maar van een berechting kon toen geen sprake wezen en de priester moest zich verwijderen, na te hebben medegedeeld, dat hij zich elk oogenblik ter beschikking van den zieke hield; hij behoefde maar tijdig gewaarschuwd te worden. Doch er werd wel zorg gedragen, dat een nieuwe boodschap de pastorie niet bereikte.

Toen Voltaire later in den avond zich-zelf herkreeg, riep hij den getuigen van zijn doodstrijd toe: „Weg, gaat weg van mij! Gij hebt mij in dezen toestand gebracht!" En in duizend angsten en smarten woelde hij in de dekens om, zich rondwentelend onder het uitbraken van jammerklachten en Godslasteringen. Met half gesmoorde stem wrong hij nog uit zijn koortsig-droge keel den naam „Jesus Christus!" De maarschalk de Richelieu kon het schouwspel niet langer bijwonen en verliet het sterfvertrek, tot zijn vrienden zeggend: „Het is ontzettend, dat kan niemand uithouden!" Als een getrapte worm kromde zich het knokige lichaam, waaruit de wanhoop rochelde. Om den abbé Gaultier riep de stervende, en terwijl zijn vrienden doof bleven voor zijn uiterste kreten, zette hij de nagels in zijn eigen vleesch om het te verscheuren. „Ik voel een hand! die mij aangrijpt en mij vóór Gods rechterstoel sleept", riep hij even vóór zijn laatste snik uit, de uitbollende oogen star omhoog gericht.

„De satan is hier . . . ik zie hem . . . ik zie de hel . . . ." Hij stootte een gil uit, zonk achterover, stikte in het bloed, het slijm en vuil dat hij braakte uit mond en neus.

„Door furiën gefolterd stierf hij", zeide Voltaire's geneesheer Dr. Prochin. „Als de duivel kon sterven, zou hij het zoo en niet anders doen", verklaarden ooggetuigen.

En Luis Veuillot schreef:

„Voltaire liet op aarde in een hoop vuil een uitgemergeld, afschuwwekend lijk achter . . . de ziel verscheen voor God, voor Jesus Christus, den Eeuwige, omgeven door zijn glorierijke Heiligen. En Jezus heeft Voltaire in de oogen gezien.

Voltaire heeft Jezus aanschouwd en de onzalige heeft den indruk van deze ontmoeting meegenomen in den nacht zijner verdoemenis!"

Het is een vloek van Voltaire's nagedachtenis, dat men zijn leven niet kan verhalen zonder de afschuwelijkheid zijner leer uit zijn einde te laten zien, want dit einde was de consequentie van zijn leven. Vat men dit leven samen, dan aanschouwt men volstrekt niet een van „de grootste denkers" der menschheid, maar een pamflettist van veel misbruikt talent, een ellendig blagueur, wiens haat tegen God zich op zijn ouden dag te infernaler uitvierde, naarmate de zinnelust zijn lichaam meer had verbruikt, en die wèl den brutalen durf bezat om God te tarten, niet den moed om de gevolgen van zijn levenswerk te aanvaarden, ook aan gene zijde des grafs. Wie Voltaires intieme correspondentie met zijn vrienden leest — de generale biecht van een heiligschenner, ziet de denkbeeldige grootheid van dezen „esprit fort" verzinken in modder, gelijk zijn gipsen beeld in het slijk der Parijsche straten verregend uiteenviel, toen zijn zoogenaamd lijk in triomftocht naar het Pantheon werd gesleept."

Ziedaar de rede, die op niet onwaardige wijze het overlijden van Voltaire zou hebben herdacht, indien de radio zijn herinnering op zijn sterfdag had moeten uitzenden. En zij had het publiek beter voorgelicht dan een verheerlijking, welke voor ons land een even afschuwelijke eer had beteekend als het feit, dat vooral Nederlandsche uitgevers Voltaire's werken hielpen verspreiden op de boekenmarkt van de wereld.

———

1) Voltaire. Ein Charakterbild von W. Kreiten S J., 2e Aufl. Blz. 529 — 553. — Freiburg.

Buitenland.

Het Pauselijk Consistorie.

Eén allocutie van de H. Vader.

Men seint uit Rome aan de Msbde 30 Juni:

Z. H. de Paus hield hedenochtend een geheim Consistorie, waarin de prelaten mgr. Leme de Silveira Cintra, aartsbisschop van Rio de Janeiro, mgr. Francesco Marchetti-Selvaggiani, secretaris van de H. Congregatie der Propaganda, mgr. Achille Liénart, bisschop van Rijssel, mgr. Giulio Serafini, secretaris van de H. Congregatie van het Concilie en mgr. Rafaelle Carlo Rossi, assessor van de H. Congregatie van het Consistorie, tot het kardinalaat werden verheven en kardinaal Sincero tot camerlengo van het kardinalen-college werd benoemd.

De H. Vader hield een treffende toespraak, waarin Hij dankbaar in herinnering bracht de zegeningen van het nu ten einde spoedende jubeljaar, bij gelegenheid van Zijn gouden jubilé.

Zelfs uit de verre missielanden waren Zijn kinderen naar Rome gekomen, om op de graven der apostelen te bidden en den opvolger van Petrus hun hulde te brengen.

Met vreugde gewaagde de H. Vader verder van het zoo luistervolle Eucharistisch congres van Carthago. Hij gaf daarbij uiting aan den wensch en de verwachting, dat de Kerk van Afrika, zoo glorierijk door haar kerkvaders en martelaren, zou opbloeien weer tot nieuwe schoonheid en nieuwe kracht, God ter eere en tot eeuwig heil der zielen.

Dankbaar herinnerde de H. Vader aan de groote vreugde, Hem bereid, toen hij andermaal zoovele strijders en belijders van Christus' Kerk heilig of zalig had kunnen verklaren en allen tot voorsprekers en ten voorbeeld geven.

Met leedwezen moest de H. Vader echter ook gewag maken van de talrijke sterfgevallen in het college der kardinalen en onder de bisschoppen, waardoor dit Consistorie moest worden bijeengeroepen, om voor de door hun heengaan vacante plaatsen opvolgers te benoemen.

Zijne Heiligheid sprak verder over het ontoereikend aantal nieuwe parochies in de peripherie van Rome en over de noodzakelijkheid, in dien toestand verbetering te brengen.

Te dringender is die noodzakelijkheid, aldus de Paus, wijl de protestanten, wier aantal sinds 1870 steeds toenam, een aldoor intensiever propaganda voeren. En in dit verband wees de H. Vader op zekere nieuwere wetsbepalingen, welke deze propaganda nog te bevorderen schijnen en den aandachtigen toeschouwer der dingen zeer zeker een aperte schending moeten lijken van den geest en de letter van het Lateraansch verdrag.

Indien Wij het al dulden konden, zoo vervolgt dan de Paus, dat in de praktijk toegelaten culten zoodanige culten genoemd worden, welke luidens het verdrag rechtens en principieel genoemde culten heeten, dan konden We toch niet verwachten, dat die culten in de toekomst niet slechts in principe geduld en practisch toegelaten, maar daarenboven niet weinig begunstigd zouden worden, zeer ten bate van genoemde betreurenswaardige propaganda.

De H. Vader wijdde vervolgens woorden van lof aan het werk tot behoud des geloofs te Rome en kondigde de instelling aan van een nieuw instituut voor de oprichting van nieuwe kerken en pastorieën in de peripherie van Rome, dat met genoemd werk verbonden zal worden.

Daarna besprak de Paus de geloofsvervolging in Rusland, bracht in herinnering de gebeden aller Katholieken, op St. Jozefs-dag voor het arme lijdende volk van het Russische rijk en maande dringend aan, te blijven bidden om kracht en redding voor de vervolgden.

Het is een gebiedende noodzakelijkheid, zoo ging de H. Vader verder, dat Wij in dezen Pauselijken senaat ook van de Malta-kwestie met een kort woord melding maken.

Het gaat daar om de hoogste belangen van den godsdienst, om de rechten van God en het geweten!

De kwestie is gewichtig wegens de beginselen, die in het geding zijn; gewichtig ook, wijl betreft het edel en in-katholiek volk van Malta. Zij is gewichtig tenslotte, wijl zij voerde tot discussies met de hooge regeering van den machtigen Engelschen heerscher, met wie de H. Stoel vriendschappelijke betrekkingen onderhoudt, welke de Paus van harte wenscht nog hechter te zien.

De H. Vader verwijst dan naar het dezer dagen verschenen Pauselijk witboek, waarin, aan de hand van officieele documenten, aanleiding en gevolgen van het conflict duidelijk zijn uiteen gezet. Drie voorname punten wil de Paus echter in deze plechtige bijeenkomst met nadruk vast leggen:

Ten eerste, dat de storm, die over Malta opging, niet door den H. Stoel en niet door het episcopaat van Malta werd ontketend.

Ten tweede, dat het herstel der rust op Malta, trots 's Pausen pogingen en de bemoeiingen van het episcopaat, onmogelijk werd gemaakt door personen, handelingen en feiten, onafhankelijk van en in strijd met 's Pausen wil, wijl ze in strijd waren met de godsdienstbelangen, waarvoor de Vader der christenheid krachtens zijn apostolisch ambt verantwoordelijk is.

Ten derde, dat noch de Paus noch het episcopaat zich, ook maar één oogenblik, hebben willen mengen in 's lands politiek.

Wij hebben enkel en alleen, steeds de beginselen in herinnering gebracht, waarvan de katholieken in leven en handel niet mogen afwijken, volgens het bevel van Christus: „Gaat en onderwijst alle volkeren en leert hun onderhouden wat Ik bevolen heb."

EEN PAUS-MONUMENT TE DESIO.

Men meldt uit Rome aan de Msbd.

Zondag, 29 Juni, vond in de geboortestad van den H. Vader, in Desio, de inwijding plaats van het monument, dat de burgers dier stad voor hun grooten medeburger oprichtten. De inwijding geschiedde door den aartsbisschop van Milaan, kardinaal Schuster.

Het monument, dat uitgevoerd werd door den beeldhouwer Dressler, bevindt zich op het grootste plein der stad, juist tegenover de kerk.

Ruim een jaar geleden werden de fundamenten voor het gedenkteeken gelegd.

Pius XI is voorgesteld op den Stoel van Petrus, met de rechterhand de Christenheid zegenend. Het beeld zelf is ruim 3 1/2 meter hoog.

Op de hoeken bevinden zich vier fonteinen, waarbij vier beelden, die de kardinale deugden voorstellen.

Aan de voorzijde bevindt zich het wapen van Pius XI, door engelen gedragen; op de tegenover liggende zijde symbolen van den Pausalpinist: bergstokken, bijlen en touwen.

Het monument vertoont aan drie zijden basreliefs, waarop bijzondere gebeurtenissen van het pontificaat van den H. Vader verbeeld staan.

Het standbeeld van den Paus is geheel van brons, terwijl al het overige vervaardigd is van het steen, dat in den omtrek voor komt.

De totale hoogte van het monument bedraagt 8.80 meter.

DE ONTRUIMING VAN RIJNLAND.

De Buitenl. Kroniekschrijver van de Msbode schrijft:

Frei, frei, frei ist der Rhein!

We kunnen ons den jubel van het Duitsche volk, welke in zijn geheele pers tot uiting komt, begrijpen, nu hedenavond 30 Juni, om twaalf uur de laatste soldaat van de vroeger vijandelijke legers het sinds den wapenstilstand bezette Rijnland zal verlaten hebben en de volle souvereiniteit van Duitsch land over dit gebied hersteld zal zijn.

Heden, is het voor Duitschland de dag van het groote bevrijdingsfeest, van de verlossing uit den oorlog.

Zoolang de verbitterde strijd op de fronten geduurd had, was hij op vreemd grondgebied gevoerd. Zelfs in de voor Duitschland zoo sombere October- en Novemberdagen van het noodlotsjaar 1918 waren de geallieerde en geassocieerde troepen niet op Duitsch grondgebied doorgedrongen en toen afgevaardigde Erzberger den 11den November in naam der uit de revolutie voortgekomen nieuwe rijksregeering in het bosch van Compiègne den harden wapenstilstand onderteekende, stond het geheele Duitsche leger nog op vijandelijk territoir. „Het blijft de roem van het Duitsche leger, zegt Hermann Stegemann in het slothoofdstuk van zijn groot werk over den wereldoorlog, dat het onder de moeilijkste omstandigheden: den vijand voor zich, achter zich de revolutie, door zijn bondgenooten verlaten, maar zich zelf getrouw en zijn onsterfelijke daden gedachtig tot het laatste oogenblik gestreden heeft, zonder de grenzen van het vaderland te openen."

De wapenstilstand was hard, de vrede was hard; maar harder nog was de strijd, welke Duitschland van die oogenblikken af heeft moeten voeren om zijn eenheid ongerept en ongeschonden te handhaven.

Want al gold, blijkens het vredesverdrag van Versailles, de Rijnlandbezetting op de allereerste plaats als een doeltreffend middel om de vredesbepalingen, vooral wat betreft de ontwapening en de herstelbetalingen te doen naleven, Frankrijk stond ongetwijfeld een hooger en grootscher doel voor oogen, n.l. het Rijnland van Duitschland los te maken; het op te werken tot een autonomen bufferstaat tusschen Frankrijk en Duitschland in.

Dit ondernemen moge van den aanvang af in veler overtuiging tot mislukking gedoemd geweest zijn, daar de Duitsche eenheid politiek en economisch, sinds 1870 te hecht gegrondvest was, voor Frankrijk ging het om de groote veiligheidsidee, welke zijn geheele internationale politiek kenmerkt. Het heeft kosten, noch moeiten gespaard om zijn doel te bereiken. Het heeft zich zelfs de misnoegdheid, ontstemming en scherpe afkeuring van zijn vroegere strijdgenooten getroost om het ideaal van een vrij Rijnland te bereiken.

In dezen strijd, onbloedig, maar wellicht even meedoogenloos en kostbaar als de militaire oorlog is Duitschland de overwinnaar gebleven, heeft Frankrijk, zooals overigens te verwachten was, de nederlaag geleden. Gelijk het ook straks in het Saargebied noodgedwongen de domineerende gedachte van de rijkseenheid zal moeten erkennen; over eenigen tijd wellicht ook de pan-Germaansche gedachte in de steeds nauwer wordende aansluiting van Duitschland en Oostenrijk.

De Rijnlandbezetting zal tot het verleden behooren, tot een verleden, dat niet meer in de jongste opvattingen over de betrekkingen der volken thuis hoort. De bezetting was alleen reeds door de volkenbondsgedachte, dat het recht door rechtsmiddelen en niet door geweld moet triomfeeren een anachronisme geworden. En het is dan ook een zeer te waardeeren geste van Frankrijk, dat het zich bereid verklaard heeft, ongeveer vijf jaren vóór het daartoe verplicht was, een einde aan de bezetting te maken. Het offer dat Frankrijk daardoor gebracht heeft, mag geenszins onderschat worden.

Want al stond reeds vast, dat aan de Duitsche eenheid niet te wrikken viel, de Fransche openbare meening is nog steeds huiverig voor de geweldige macht van het ééne, groote Duitschland, dat, al moge het op het oogenblik met de geheele wereld in een ontstellende crisis leven, toch de innerlijke vitaliteit, de nog steeds jeugdige kracht bezit om zich tot de overheerschende macht van Europa op te werken.

Frankrijk's geste, in vele Duitsche kringen als zoodanig ook gewaardeerd, heeft daarom de ernstige beteekenis van de meest reëele verzoeningspoging, welke ooit gedaan is om Frankrijk en Duitschland nader tot elkaar te brengen. De pogingen van Frankrijk om de separatistische beweging in het Rijnland te steunen; de chicanes, welke als het ware aan een vreemde bezetting verbonden zijn; zelfs de Roerbezetting zullen heel spoedig vergeten zijn, of ten minste nog slechts een historische waarde behouden, als de twee volken, die zooveel eeuwen steeds vijandig tegenover elkaar stonden, eindelijk hun rassenhaat afleggen, en het hoogere belang van den vrede boven persoonlijke veeten stellen.

De dag van heden opent perspectieven; of de hooggestemde verwachtingen in vervulling zullen gaan, we weten het niet; maar het is reeds verheugend, dat in de alledaagsche somberte, welke het internationale leven omgeeft, eens een vroolijke lichtstraal doordringt, om even een opwekkender aspect van het wereldbeeld te verhelderen.

Om dit doel te kunnen bereiken zijn van beide zijden offers gebracht. Duitschland aanvaardde voor drie geslachten een bijna ondraaglijken last van herstelbetalingen; Frankrijk sloot de oogen voor vele werkelijke of vermeende tekortkomingen van Duitschland in de uitvoering van het vredesverdrag. Men heeft samengewerkt onder de bezielende leiding van twee mannen: Briand en Stresemann, die beiden hun landen liefhadden, en daarom boven de voordeelen van het snel voorbijgaande oogenblik de duurzame belangen der toenadering, der vriendschap zagen. De Duitschers vergeten in deze dagen ook niet een Erzberger, een Rathenau, een Wirth. die de grondslagen gelegd hebben, waarop Stresemann voortbouwde; van wie de twee eersten hun streven om Duitschland werkelijk gelukkig te maken, met den dood door laffe moordenaarshand beloond hebben gezien.

Frei, frei, frei ist der Rhein!

Als deze jubelkreet het uitgangspunt wordt van nieuwe pogingen om de volken van Frankrijk en Duitschland tot wederzijdsche waardeering op te voeren, dan zal de dag der bevrijding zijn merkteeken in de moderne geschiedenis nalaten, tot heil niet alleen van de betrokkenen, maar van geheel Europa.

De gelegenheid daartoe staat wijd open.

DREIGENDE SPANNING TUSSCHEN ITALIË EN FRANKRIJK.

De „Times" vestigt in een hoofdartikel, met een verwijzing naar de toenemende uitgave voor bewapening in Italië, de aandacht op de dreigende spanning tusschen Frankrijk en Italie. Het gevaar van een oorlog tusschen Italië en Frankrijk wordt thans overal, waar kwesties van buitenlandsche politiek worden besproken, openlijk toegegeven, zegt het blad. Niet-vooringenomen toeschouwers achten den toestand reeds zóó slecht, dat bemiddeling van den volkenbond voorgesteld moet worden. Tusschen de naties is een nieuwe bewapeningswedloop aangevangen. Het schijnt onbegrijpelijk, dat de staatslieden van Italië en Frankrijk zullen toestaan, dat de in den tijd voor den wereldoorlog gemaakte ernstige fout van vergiftiging der wederzijdsche betrekkingen door overdreven bewapening, wordt herhaald.

HOE LENIN HET BERICHT VAN DEN DOOD VAN TSAAR NICOLAAS OPNAM.

Te Moskou is dezer dagen een boek verschenen van P. Bykow „De laatste dagen der Romanofs".

In dit boek verhaalt Bykow o.a hoe het centrale comité der bolschewistische partij in één zijner zittingen het bericht van den moord op de tsarenfamilie ontving.

Sematsjko bracht in die zitting een rapport uit omtrent den toestant der openbare wegen. Enkele minuten vóór het einde der voorlezing trad Swerdlow de zaal binnen en ging achter Lenin zitten, wien hij eenige woorden in het oor fluisterde.

Toen Sematsjko met zijn rapport klaar was, stond Lenin op en zeide: „Het woord is aan kameraad Swerdlow". „Ik moet u mededeelen," zeide deze, dat wij heden bericht ontvingen uit Jekaterinaburg, „dat aldaar op bevel van de plaatselijke sovjet-autoriteiten Nicolaas gefusilleerd is. Hij wilde vluchten. De Tsjecho-Slowaken waren in aantocht. Het presidium van het centrale comité heeft deze daad goedgekeurd."

Gedurende twee minuten heerschte er een volkomen stilzwijgen. Daarna zeide Lenin op nuchteren toon: „Laten we de agenda hervatten."

WIE IS VERANTWOORDELIJK VOOR DEN WERELDOORLOG?

Volgens den Amerikaanschen historicus Bigelow, die onlangs terugkeerde van een bezoek aan den ex-keizer te Doorn, met wien hij gedurende zijn geheele leven vriendschappelijke betrekkingen onderhouden heeft, zou de ex-keizer gaarne door een internationaal gerechtshof zien uitgemaakt, of hij verantwoordelijk is voor het uitbreken van den wereldoorlog.

Na een studie van drie dagen en drie nachten in de keizerlijke archieven kwam Bigelow met den ex-keizer tot de conclusie, dat eerst Rusland, en in de twee plaats Engeland voor de conflicten verantwoordelijk waren.

Bigelow voegde aan zijn relaas toe, dat de ex-keizer in betrekkelijk arme omstandigheden verkeert, daar hij negentien families, die tot het keizerlijk huis behooren, tot zijn last heeft.

De ex-keizer deelde Bigelow mede dat, wanneer het Duitsche volk hem terug riep, het zijn plicht zou zijn den troon weer te bestijgen, en hij daartoe bereid was, niettegenstaande zijn leeftijd.

Van hier en daar.

NOTRE-DAME IN FEESTLICHT.

Een grootsch en ontroerend schouwspel.

De Parijsche correspondent van de Msbde. schrijft d.d. 22 Juni:

Parijs heeft gisterenavond wel met buitengewone bewondering op de Notre Dame gestaard. Alleen, het heeft moeite gekost. Wel had men getracht aan het feit geen bijzondere ruchtbaarheid te geven, maar niettemin zijn honderdduizenden naar het Cité-eiland getogen om van het heerlijk schouwspel te genieten. Daaronder waren ook de automobilisten en na negen uur was de opstopping met auto's op alle toegangswegen dermate ontontwarbaar geworden voor de verkeersagenten, dat een algemeene aftocht noodzakelijk werd.

Het publiek had intusschen bezit genomen van het Parvis en de Seineboorden en het was met recht in een menschenzee dat het onzaglijk schip, zooals Peguy dit juweel der middeleeuwsche kunst noemde, scheen voort te stevenen. Het donkere Hotel-Dieu en de onverlichte huizen leken wel een zwarte rotsmassa.

De ingenieur Jacopozzi, de groote lichtkunstenaar, die er naar streeft Parijs den naam van „Ville Lumière" te doen behouden en reeds voor de monumentale verlichtingen van de Place de la Concorde en de officieele gebouwen heeft gezorgd op de groote nationale feesten, heeft thans wel zijn schoonste succes bereikt. Hij heeft de prachtige kathedraal in haar schoonheid getoond op een wijze die geen dagverlichting ooit heeft kunnen bereiken. Nimmer zijn de heerlijke lijnen zoo levendig uitgekomen en is de plastiek van het monument zoo verstaanbaar geweest. Vooral de absis en de Zuid-Westelijke gevel, met het wonderlijke spel van licht en schaduw, in de tooverachtige gewelven door stutbogen gevormd, leverden een schouwspel op, waarvan geen kunstmatig decor de illusie kan geven.

Voor deze verlichting is werkelijk een overvloed van licht gebruikt. Voor den voorgevel alleen twee batterijen van 30 projectielampen op den grond opgesteld en legio schijnwerpers in de nissen achter de balustrades, alle onzichtbaar geplaatst. De verlichting van den voorgevel en de beide torens was 200.000 kaarsen sterk. Die van schip en transept (Zuid-Westzijde) 400.000 kaarsen, die van de basiszijde 100 000. Voor de geheele buitenverlichting waren 500 projectors noodig met een lichtsterkte van ruim een millioen kaarsen.

In die felle belichting had de eerbiedwaardige grijze steen zijn rustiek karakter afgelegd en in de vlakke deelen scheen hij door doorzichtig albast vervangen. Daarin waren de groote roosvensters gevat, die van binnen uit door een sterke belichtiging werden bestraald, waardoor zij tot vensters in fonkelende kleuren werden, wier lichtspel door edelgesteenten scheen veroorzaakt. Het was daardoor niet alleen een schoon beeld, dat aan ieders oog zich voordeed, doch een levende gestalte, waarin een geheimzinnig vuur het kleurenspel onderhield.

Maar terwijl in de onmiddellijke nabijheid het vuurbeeld zeer overweldigde en het denkbeeld van een lichtspel niet deed overheerschen, was op eenigen afstand de aanblik werkelijk ontroerend. Vooral daar, waar men het beeld der kathedraal in den Seine-vloed zag weerspiegeld. En zelfs op grooten afstand won het beeld nog steeds en boden de licht- en de schaduwlijnen een onvergelijkelijke feeërie.

Het plan tot de verlichting van de „Notre Dame" behoorde tot het program van het eeuwfeest van het romantisme, doch Jacopozzi heeft de verlichting geheel op eigen initiatief ondernomen. Nu zijn de leden van den gemeenteraad komen kijken en is er kans, dat de installatie door de gemeente wordt overgenomen, in welk geval ook de Notre Dame zal worden opgenomen in de rij van monumenten die bij de officieele verlichtingsavonden in een rijken lichtluister zich zullen baden. Zij, die gisterenavond de roemrijke basiliek in haar nieuwen lichtluister hebben gezien, kunnen niet anders wenschen dan dat deze feeërie vaak zal terugkeeren.

'S PAUSEN GEZONDHEIDSTOESTAND.

Bewijzen van zijn werkkracht.

Men meldt uit Rome d.d. 26 dezer:

De „Messagero" bespreekt in zijn mededeelingen uit de Vaticaansche Stad den gezondheidstoestand van den H. Vader, waarover in den laatsten tijd zooveel onjuistheden verteld werden.

Het beste bewijs voor de goede gezondheid, waarin Zijne Heiligheid verkeert, is wel, dat hij absoluut geen enkele wijziging heeft aangebracht in zijn dagelijksche bezigheden, maar als tevoren zeer vroeg op staat, zeer laat naar bed gaat en den geheelen dag door audiënties verleent en bovendien nog al zijn ander werk verzorgt.

En dit alles, ondanks de ontzaglijke hitte, die op het oogenblik in Rome heerscht.

Z. H. de Paus houdt minstens vier á vijf toespraken per dag in verschillende talen.

Bewonderenswaardig zelfs was zijn gestel gebleken bij de heiligverklaring op 22 Juni ll., toen hij zelf alle heilige handelingen, die meer dan zes uur duurden, verrichtte.

De laatste dagen ontving Zijne Heiligheid de groote bedevaarten, die naar Rome gekomen waren om de heiligverklaring bij te wonen, waaronder een Spaansche van dan meer 500 personen.

Men kan gerust zeggen, dat Zijne Heiligheid dagelijks ettelijke duizenden personen tot den handkus toelaat en hen toespreekt.

Bovendien reed Zijne Heiligheid iederen avond naar de Vaticaansche tuinen, om daar zijn gewone wandeling te maken.

Dinsdag, den 25en Juni j. l. bezocht de H. Vader, nadat hij den geheelen morgen audiënties verleend had en hooge prelaten uit alle landen ontvangen had, met den Maestro di Camera het vroegere verblijf van den Majordomus, dat na afschaffing van dit ambt, hetwelk, gelijk bekend, met dat van Maestro di Camera vereenigd werd, als zetel van de speciale administratie werd ingericht.

Deze speciale administratie van den H. Stoel is een nieuw „ufficio", dat na het sluiten van het verdrag van Lateranen noodzakelijk werd en onder leiding staat van dr. B. Nogara.

Zoo verliep de 26e Juni j.l. — als voorbeeld voor vele andere dagen — als volgt:

Reeds om 8 uur nam Zijne Heiligheid het dagrapport van de beide dienstdoende Camerieri Segreti, Venini en Confalonieri in ontvangst.

Daarna ontving hij mgr. Pizzardo van het staatssecretariaat, om zijn rapport in ontvangst te nemen, daarna dr. Nogara en om 10 uur begonnen eerst de dienst audiënties, waarbij zich die der pelgrims aansloten tot 2 uur 's middags.

Onder de personen, die in audiëntie ontvangen werden, behoorden kardinaal Laurenti, de Spaansche gezant Palagios met gezin, bisschop Faisandier van Trichinopolis in Indië, de geestelijke adviseur van het Poolsche gezantschap bij den H. Stoel, mgr. Skirkmunt, die den Poolschen schilder Troianowsky voorstelde, welke Zijne Heiligheid een schilderstuk overhandigde, dat de beroemde, miraculeuz Madonna van Czentochau voorstelde en prins George van Beieren.

Dit alles bewijst, dat de gezondheid van Zijne Heigheid niet slecht kan zijn.

HET NIEUWSTE HOTEL.

Telt 25000 kamers.

Amerika, het land van de onbegrensde mogelijkheden, dat ook op het gebied van het hotelwezen steeds meer de leiding wenscht te nemen, wil natuurlijk het grootste en meest comfortable hotel van de gansche wereld bezitten. Al deze eischen moeten nu duidelijk worden, zoo zegt men, door den bouw van het reuzenhotel, dat gebouwd wordt op de plaats van het wereldberoemde „Waldorf Astoria"-hotel in New York.

Deze „Kathedraal" van gastvrijheid die een wolkenkraber van 200 m. hoogte zal worden, is uit bouwkundig oogpunt bezien, een wonder. Het zal zeven-en-veertig verdiepingen tellen, waarvan er reeds meer dan twintig gereed zijn. De kosten van dit reuzenbouwwerk worden op bijna honderd millioen gulden geschat.

Lucius M Boomer, de Amerikaansche „hotelkoning", die eenigen tijd geleden naar Europa is overgekomen, om een groot aantal inkoopen voor de inrichting van dit hotel te doen, heeft er een en ander over medegedeeld. Het gebouw zal in totaal ongeveer vijf-en-twintig duizend kamers bezitten. Het aantal slaapkamers bedraagt ruim vijf-en-twintig honderd; iedere slaapkamer heeft natuurlijk een badkamer erbij. De woonvertrekken zijn ongekend groot, en verschillende daarvan zullen de grootte hebben van een kleine woning, waarin een bescheiden Europeaan zijn geheele leven doorbrengt. In iedere kamer is niet alleen een telefoon aanwezig, maar ook een radio-toestel.

De telefooncentrale, waar vijf-en-twintig beambten werkzaam zullen zijn, zal grooter worden dan menig telefoon- of telegraafkantoor in de provincie.

Voorts zal het nieuwe hotel ook een eigen ziekenhuis krijgen, waar den patiënten doktoren van het hotel met verplegend personeel ter beschikking staan. Maar er komt nog meer bij!

Zoo ook eigen station, waar de salonwagens stilhouden en... een eigen theater. Een-en-dertig groote liften zorgen ervoor dat de reizigers gemakkelijk naar boven en beneden kunnen komen.

Tot de inkoopen, welke Boomer voor zijn hotel zal doen, behooren o. a. meer dan 100 piano's en tusschen de twee- en vier duizend schilderijen.

Maar het meest „Amerikaansch" doet wel de balans aan welke men nu reeds voor het bedrijf heeft opgesteld. De jaarlijksche ontvangsten der gasten worden op zes-en half millioen Dollar geschat. Daarbij komen dan nog de huren der winkels, welke in het hotel ingebouwd zijn en de opbrengst van de verschillende concessies, welke aan kooplieden en handelaren gedaan zijn. Deze bedragen ongeveer één millioen Dollar.

De jaarlijksche winst, welke de diners moeten opleveren, wordt op 3.194.000 Dollar berekend. Door den verkoop van sigaren en cigaretten hoopt men jaarlijks 190.000 Dollar te verdienen.

In verhouding tot dit alles is „gering" de winst, die men door den verkoop van dranken verwacht. Men schat deze winst slechts op 120.000 Dollar, want in het „drooggelegde" Amerika kan men daarmee niet veel verdienen.

Pater Inocentius Verriet.

„En je mond en pen leg ik onder interdict en dus verbied ik je over mij te spreken of te schrijven," zei de jubilaris 'n paar weken geleden.

Moet ik me daaraan storen?

Natuurtijk niet!

Als er één met 'n gewetensvolle nauwkeurigheid de jubilea bijhoudt van Paters, Zusters en Fraters, en aan ieder op z'n beurt 'n hartelijk woordje wijdt, dan is het Pater Verriet. En nu hij zelf feest viert zouden we zwijgen?

Dat kan en mag en zal niet gebeuren.

Hier is spreken goud, en zwijgen niet eens zilver.

Voort dus.

Onze Jubilaris kwam hier in Curaçao aan zoowat twintig jaar geleden.

De professorale catheder van het St. Dominicus College liet hij in Holland voor anderen; z'n wetenschap nam hij mee naar hier.

't Zal wel vrije keuze geweest zijn, maar dan is het te hopen, dat er *nog* 'n half dozijntje van dergelijke menschen zoo'n lumineus idee krijgen!

Pater VERRIET is iemand met méér dan gewone eruditie. Dikwijls heb ik het ondervonden. Wat *gij* weet, weet *hij* ook en dan nog zooveel meer er bij.

Hé, dat wist ik niet zal menig lezer denken.

Juist dat is 't 'm. Van z'n veel weten laat Pater VERRIET weinig blijken of het moet noodig zijn. Zekere bedeesheid is hem niet vreemd.

Maar dat hij méér weet dan recht toe zul U bij 'n beetje nadenken wel duidelijk worden.

De man is redacteur van „La Union", redacteur van de „Amigoe" en adviseur van de „Volksbond."

Geen staf van redacteuren, de een voor die rubriek, een tweede voor 'n andere. Neen, hij alléén is alles, redacteur, corrector, censor.

Waarbij nog komen de conferenties voor de Volksbond over verschillende onderwerpen.

En meent gij nu werkelijk, dat zooiets kon gedaan worden door den eerste de beste?

— Ik zeg niet 'n enkele keer, maar jaren lang! —

Voeg daarbij, dat Pater VERRIET oprichter is geweest van de *Ala Blanca* het blaadje voor de jeugd en gij zult niet twijfelen dat Salomon bij hem thuis is op meer dan gewone wijze en z'n talenten voor groot en klein hun vruchten afwerpen en . . . afwierpen.

— Helaas 't is eeuwig jammer dat de Ala Blanca ophield te bestaan, maar aan haar verdwijnen heeft Pater VERRIET even weinig schuld als ondergeteekende aan de malaise in de wereld-handel. —

Nu is wetenschap verbergen voor een 'n nederig mensch nog al gemakkelijk. Ik ken nog iemand op dit eiland, die ze in wetenschap *„allemaal staat"* en toch nooit optreedt voor het publiek zoodat de groote massa er absoluut niets van weet.

Dergelijke geesten zijn navolgers van Thomas van Aquino *de* geleerde die door z'n medestudenten om het verbergen — van — z'n — weten minachtend de „zwijgende os" genoemd werd.

Wat moeilijker te verbergen valt dan kennis is — het spreekt van zelf het bezit van een goed hart.

Pater Verriet heeft 'n hart van goud.

Dat bezit verklaart z'n massa goede eigenschappen en z'n ijver voor alles wat goed is, maar ook z'n gemis aan . . .. financieele kennis, liever voorzichtigheid.

Financier is Pater VERRIET heelemaal niet, daarvoor is z'n hart *te* goed.

Nakijken wat er nog in kas is, uitrekenen of het nog wel gaat, hij kon het niet. 'n Arme vraagt 'n aalmoes en reeds is aan z'n verzoek voldaan.

Een aalmoes verdwaalt nooit, hoor ik Pater VERRIET mij zeggen en daarom wist hij, dunkt mij, noch wat hij gaf noch aan wien.

Voor z'n eigen lang niet goed genoeg is hij een en al goedheid voor anderen.

Teekend wat ik eens hoorde van Pastoor SARIS z. g. die onzen jubilaris opvolgde als Pastoor van Westpunt.

Weet jij, hoe het Volk in den wandel pastoor VERRIET noemde?

Pastoor *Ta Bon*.

Echt! juister kan het haast niet!

't Volk, vooral het eenvoudige volk, voelt dikwijls zoo juist aan en geeft dat gevoelen kort en bondig weer.

Pastoor *Ta bon*, Zóó is het! 't Moet al heel mis zijn wil pastoor VERRIET iets weigeren.

Alweer gevolg natuurlijk van z'n veel weten en goed hart.

Beaucoup comprendre fait beaucoup pardonner.

Pastoor VERRIET begreep veel en vergaf dus veel: zijn mond staat méér naar *ja* dan naar *neen*. 't Moet al enorm bar zijn, zal hij je met 'n kort en bondig *het gaat niet* wegsturen.

Dat zullen de Volkbonders wel niet met me eens zijn.

Echter is onze jubilaris *te* veel priester om de aalmoes te beschouwen als *het* priesterlijk werk bij uitstek.

Voor alles is hij herder der *zielen*.

'k Heb het voorrecht gehad eenige jaren buurtpastoor te zijn geweest van onzen feesteling.

Hij op de Playa en mijn persoontje op Santa Cruz waar tusschen een weg langs *Hooiberg* met reuzesteenen.

Dat was 'n onvergetegelijk tijd.

Altijd vroolijk en opgeruimd, altijd eender van humeur, altijd even gastvrij met de gastvrijheid van 'n limburger kwam ik hem veel en graag opzoeken.

Maar dat was ook reden hoe voor mij niet verborgen bleef het vele werk dat Pastoor VERRIET verzetten kon.

Was hij gul met aalmoezen, *nog* guller met spreeken. Het, brood des levens heeft hij overvloedig voor zijn volk aangebroken.

Voor biechstoel was hij altijd te vinden, en dat de oprichter van „Ala Blanca punktueel was in catechismus spreekt van zelfs.

Geen dokter ging z'n zieken af als Pastoor VERRIET. Hoe dikwijls hij alle gezinnen van de Playa bezocht heeft valt moeilijk te zeggen.

Naar omstandigheden, de een meer de andere minder maar vergeten . . . . neen hij vergat er niet één.

Geen wonder dat z'n gezondheid en onder geleden heeft en méér dan ik wist noch vermoedde.

Op 'n goede dag deelde de jubilaris hij mij mede, dat hij binnen eenige weken Aruba zou verlaten om voor ziekte naar Holland te gaan.

Ik naam het als gekheid op en zei zoo langs m'n neus weg gelukkig, da's 'n opruiming, hoe gouwer hoe beter, niemand zal je missen."

Die grap *moet* hem pijn gedaan hebben, al liet hij niets merken.

Toen ik eenige dagen later in de gaten kreeg dat het wel degelijk ernst was kon ik niet nalaten verlegen en wel pordon te vragen voor dat onhartelijk en grievend gezegde Maar ik wist net niet, voegde ik als exeuus erbij.

O, dat dacht ik wel was z'n laconiek antwoord.

Geen wolkje was er meer aan de lucht.

Nog zie ik me met hem optrekken naar de bark in gezelschap van eenige notabelen van Aruba. Scheiden doet wee!

Pastoor VERRIET had Aruba lief, z'n beste krachten en 'n deel van z'n gezondheid had hij er voor gegeven.

En de jubilaris heeft Aruba nog lief.

Let er maar 'ns op. hoeveel ruimte wordt afgestaan in La Union en de Amigoe aan Arubianen!

Ja, Aruba mag de jubilaris wel extra gedenken, hij heeft het verdiend.

Na z'n verlof kwem Pater VERRIET uit Holland terug, echter niet volkomen hersteld, zoodat de dokter uitdrukkelijk bepaalde dat hij de eerste 8 à 10 maanden niet zou preeken, noch zich vermoeien.

Onze werkzame jubilaris werd dus voor een tijdje gedwongen tot nonactiviteit.

De mensch wikt, God beschikt.

Die non-activiteit bracht hem de post van Adviseur van de Volksbond.

Dat zit 'm zoo.

In die dagen stond in de La Cruz een advertentie, die 'n oproep bevatte om de overgebleven leden van de Bond door ANTOINE PIJPERS z.g. gesticht, samen te roepen tot 'n vergadering met het doel de Bond te ontbinden.

Neen, dacht Pater VERRIET, dat zal niet gebeuren. Wat belet me om mijn schouders te zetten onder wat ANTOINE PIJPERS begonnen is en aldus te steunen?

Pater VERRIET deed de noodige stappen en wijl hij op non-activiteit was, werd hem de Volksbond toevertrouwd.

We schreven toen 1920 dus zoowat 'n 10 jaar geleden.

Toen Pater VERRIET met de Volksbond begon was ze méér dood dan levend, wat ze nu is kan ieder zien en hooren die oogen en ooren heeft.

De kolossale vooruitgang komt van de financieele welstand zult U denken.

All right zonder geld gaat niets.

Maar geld *alléén* is niet voldoende.

Dat de C. R. K. Volkbond zoo'n leven toont komt voor drie kwart van de vaardige kennis en het gouden hart van de geestelijke adviseur en méér nog van de vele moeite en offers, die Pater VERRIET zich dagelijksch getroost.

De groote Dr. SCHAEPMAN zeide eens zeer terecht het volgende:

Wie met succes wil werken aan de sociale kwestie moet wel begrijpen, dat hem drie dingen onmisbaar zijn te weten:

1o. versterving.
2o. versterving.
3o. versterving.

Pater VERRIET is 'n man van sacrificie!

Heeft door de Volksbond de kans om weer Pastoor te worden tamelijk wel verbeurd.

Wat zou dat?

'n Mensch is mensch en het ligt in de menschelijke natuur naar onafhankelijkheid te streven,

Van waar anders het spreekwoord:

Beter 'n kleine baas dan 'n groote knecht.

En dat idée keert terug waar menschen zijn, welke taal ze daar ook spreken.

Mas vale ser el primero en la aldea que el segundo en Roma zegt de spanjool en de Curaçaoenaars duidt die waarheid aan op zijn manier.

Maar dat alles heeft Pater Verriet opgeofferd. In plaats van 'n groote pastorie op Aruba heeft hij nu . . . . één kamertje.

Z'n preekstoel slonk tot 'n lessenaar.

Z'n auditorium slechts 'n goede honderd man.

Wat hij er in die tien jaar bij heeft gekregen??

Twee stoelen waar de meesten niet graag op zitten.

De Volksbond zou 'n orgaan hebben.

De „Union" kwam uit en . . . . de redactiestoel kreeg Pater Verriet.

De volijverige Pater Euwens moet om gezondheidsreden de „Amigoe" er aangeven.

Pater Verriet kreeg redactiestoel no. 2!!!

Hij kan het Bilderdijk nazeggen:

Nu kleef ik aan m'n schrijfdisch vast
En eet mijn tweebak droog.

Was hij pastoor gebleven dan zou hij nu 'n autotje chauffeeren, 'n lief aardig Fordje. Wat zou hij z'n zielenijver botvieren!

Hij heeft er 'n offertje van gemaakt.

Onlangs had ik te Otrabanda 'n preekbeurt.

„Wat ben je toch 'n gelukkig mensch, dat je hier en daar preekt, da's echt priesterlijk werk".

Waarop ik natuurlijk antwoordde, „maar jouw werk is dat toch ook!

En even natuurlijk was z'n wederwoord:

M'n werk is priesterlijk, nu ja, maar slechts héél indirekt. Je begrijpt toch ook wel, dat ik, als priester, liever preek over 'n eeuwige Waarheid dan 'n artikeltje pen over 'n brug-die-niet-draait, of over wegenverbetering-die-niet-opschiet.

't Is inderdaad een leven vol abnegatie van 's morgens vroeg tot 's avonds laat.

Als ieder redactie-bureau reeds lang gesloten is, en redacteurs en zetters uitrusten van hun dagtaak, wacht Pater Verriet weer een of andere vergadering met of zonder spreekbeurt.

Nu juist niet *iedere* avond maar dan toch wel 3 à 4 in de week. En dan nu al hoeveel jaren!

't Gevolg daarvan natuurlijk is dat zoowat op alle verjaringsfeesten de Jubilaris schittert door afwezigheid.

Wat zeide de groote Schaepman ook alweer? van de actieve sociologen?

No 1 en 2 en 3 is . . . . versterving.

Waarde jubilaris U zij gegeven

Quod felix, faustum, fortunatumque sit.

Die klassieke latijnsche wensch is als 'n reminiscentie uit de eerste jaren van Uw priesterlijke leven, 'n echo uit Uw voormalig College.

Maar indachtig Uwe méér dan 20 jaren van rusteloos werken onder het Curaçaosche volk, indachtig Uwe ijver voor hun geestelijk en stoffelijk heil, indachtig Uwe liefde voor de taal van het volk mag 'n wensch in die taal hier niet ontbreken.

Met ontelbare vrienden herhaal ik, het met evenveel enthusiasme en even oprecht gemeend, als stem ik in met de eenvoudige maar toch zoo veelzeggende wensch . . . . .

Hopi anja meimei di nos!

Vooral dat laatste — *meimei di nos!* Neen! ze kunnen U niet missen! U! de Curacaosche Kolping!!

A. K.

Uit de Pers.

In de *West-Indische Gids* Juli-Aug. 1930 schrijft C. K. KESLER over *Merkwaardige Gevelsteenen te Amsterdam*, waaronder genoemd worden twee steenen, betrekking hebbende op de Curaçaosche families Moron en Corcos.

Dr. L. KNAPPERT schrijft verder zijn *Geschiedenis der Bovenwindsche Eilanden*, en Mr. B. DE GAAY FORTMAN sluit zijn documentatie over de *Verrassing van Willemstad.*

Voor de geschiedschrijver van de historie van den 8en Juni 1929, zijn deze beide artikels onmisbaar, en voor ons nog zeer interessant.

O.a. behandelt schr. wat de verbeelding van de historie maakte na het bekend worden der eerste feiten; wat de werkelijkheid was; de gemoedsuitingen in Nederland; hoe het Ministerie Buitenland de zaken beschouwde; de maatregelen genomen door Regeering en Gouvernement; de beoordeelingen van de houding der betrokken autoriteiten; en ten slotte, lang niet het minst interessante, het geval 8 Juni in de verkiezingspolitiek, op het tooneel, in de satyre en zelfs in de zakenreclame.

Het relaas, dat bij de memorie van antwoord op de begrooting van Koloniën is overgelegd, het verslag Hoorweg-Bennewitz is natuurlijk van de meeste waarde.

Toch zijn daarin verschillende punten, voor ons die de historie hebben meegemaakt, onbegrijpelijk. Zoo o.a. het uur van het vertrek der Maracaibo, wat volgens het relaas 12 uur was; de pogingen tot verzet, die van verschillende zijden bedacht zijn; dat de procureur generaal op Otrabanda 16 militairen verzameld had, enz.

Wel vreemd dat we hier op Curaçao, eerst van dergelijke feiten kennis kregen door de publicatie van het rapport Hoorweg.

De schrijver, die bij het geven dezer documentatie eigen opvatting niet wil verzwijgen, geeft deze dan ook dikwijls weer, volgens een zeer gezonde kijk op de zaken o.a. waar hij spreekt van de militaire politie, en over het geval Fruytier, waarom hij zoo lang gestaan heeft in het midden van de publieke belangstelling enz.

Voor eene ieder die belang stelt in Curaçao's historie is het een artikel om gelezen te worden.

Aan het slot geeft deze aflevering nog de rede van Gouverneur VAN SLOBBE ter opening van de zitting van den Kolonialen Raad.

Het *Politiek Economisch Weekblad* van 2 Juli geeft in een artikel *De Gouverneur van Curaçao aan het woord* eenige zeer mooie ephitetons aan dezen bewindsman.

Uit het artikel *Vliegen naar en in West-Indie* knippen wij het volgende:

De dagbladen brachten ons het bericht dit het comité voor een vliegtocht naar Nederl. West-Indië een deskundige op luchtvaargebied naar West-Indië zal uitzenden, voor het instellen van een onderzoek ter plaatse.

Wij willen aannemen, dat de opdracht, dezen deskundige te verstrekken, zoo algemeen mogelijk zal zijn, en dat zij zich niet alleen zal beperken tot het beoordeelen van eventueele landingsterreinen.

Indien inderdaad het onderzoek ook het economisch deel van het vraagstuk zal omvatten, maken wij ons sterk, dat men al spoedig tot de conclusie zal komen, dat een luchtverbinding met Willemstad zeer weinig, en in Paramaribo in het geheel geen reden van bestaan heeft.

Voor handel- en mailbelangen zullen vooralsnog de kosten geenszins worden gedekt.

Toen voor enkele jaren door luitenant van Onlangs het plan tot zoodanige vlucht werd opgevat en voorbereid, hebben wij daarvan met gemengde gevoelens kennis genomen.

Als Nederlanders deed ons natuurlijk goed te ervaren, dat ook hier weder een bewijs van moed en ondernemingsgeest naar vooren trad, en dat de luchtvaart, welke tenaanzien van Oost-Indië zulke schitterende successen heeft te boeken, ook haar aandacht aan West-Indië ging wijden.

Voor de West zelve, en speciaal voor Suriname, hebben wij echter dit voornemen betreurd, in hoofdzaak wijl het ons vrijwel nutteloos scheeg.

Dat onze Koene Nederlanders over den Occeaan kunnen vliegen is ruimschoots bewezen, en zulks behoeft niet nader door een bezoek aan West-Indië te worden bevestigd.

Tot zoover het Pol. Ec. Weekblad.

Laten we hierbij echter alleen het volgende even aanstippen; Onze Hollandsche Ondernemingsgeest heeft in de laatste jaren hier heel wat klappen gekregen.

Laten we alleen blijven bij het verkeer.

Een honderd jaar geleden was Nederland het eerste met een stoomschip te sturen naar Curaçao, Maar in de latere jaren is die toen verworven renommée aan het tanen. De schepen der K. N. S. M. worden reeds jaren lang in comfort, grootte, luxe etc. overtroffen door Spaansehe, Fransche, Engelsche en vooral Duitsche Maatschappijen. En nu ter elfder ure komen eenige schepen in de vaart om te concureeren. De Nederlanders openden eerst een stoomverbinding met Aruba, toen de Red D daarmee al goede zaken gemaakt had. En tenslotte hebben we al twee vluchtlijnen op Curaçao, nu Nederland een deskundige uitzendt voor onderzoek hier ter plaatse.

We kunnen hier moeilijk spreken van Nederlandsche durf en ondernemingsgeest.

De hoofdprijs van de LOTERIJ en bate van het „Theater Brion" is f. 2.000 (Twee-duizend gulden).

Population Register Curaçao.

The Head of **every family** is hereby reminded, that he **is obliged** to give notice to the Chief of the Population register or to the Districtmasters within **fortnight** after the **birth** or **death** of the members of the family.

Transgression of these regulations can be punished with penalty of **3 months custody** or a **pecuniary fine** of one hundred guilders.

Curaçao, Juli 1930.

The Chief of the Populationbureau,

C. M. MEYBOOM.

Bevolkingsregister Curaçao.

De Hoofden van gezinnen worden aan **hun verplichting** herinnerd om, van ieder lid, dat in zijn huisgezin wordt opgenomen of daaruit gaat, (overlijden en geboorten hieronder begrepen) **binnen twee weken** aan den Ambtenaar van het Bevolkingregister of aan de Districtmeesters kennis te geven

Over tredingdezer verplichting kan gestraft worden met **3 maanden hechtenis of 100 gulden boete.**

Curaçao, Juli 1930.

De Ambtenaar van de Bevolkingsregister,

1 | 3 C. M. MEYBOOM.